

Illustreret Tidende

Nr. 2.

Udkommer hver Søndag.

Kjøbenhavn den 8. Oktober 1893.

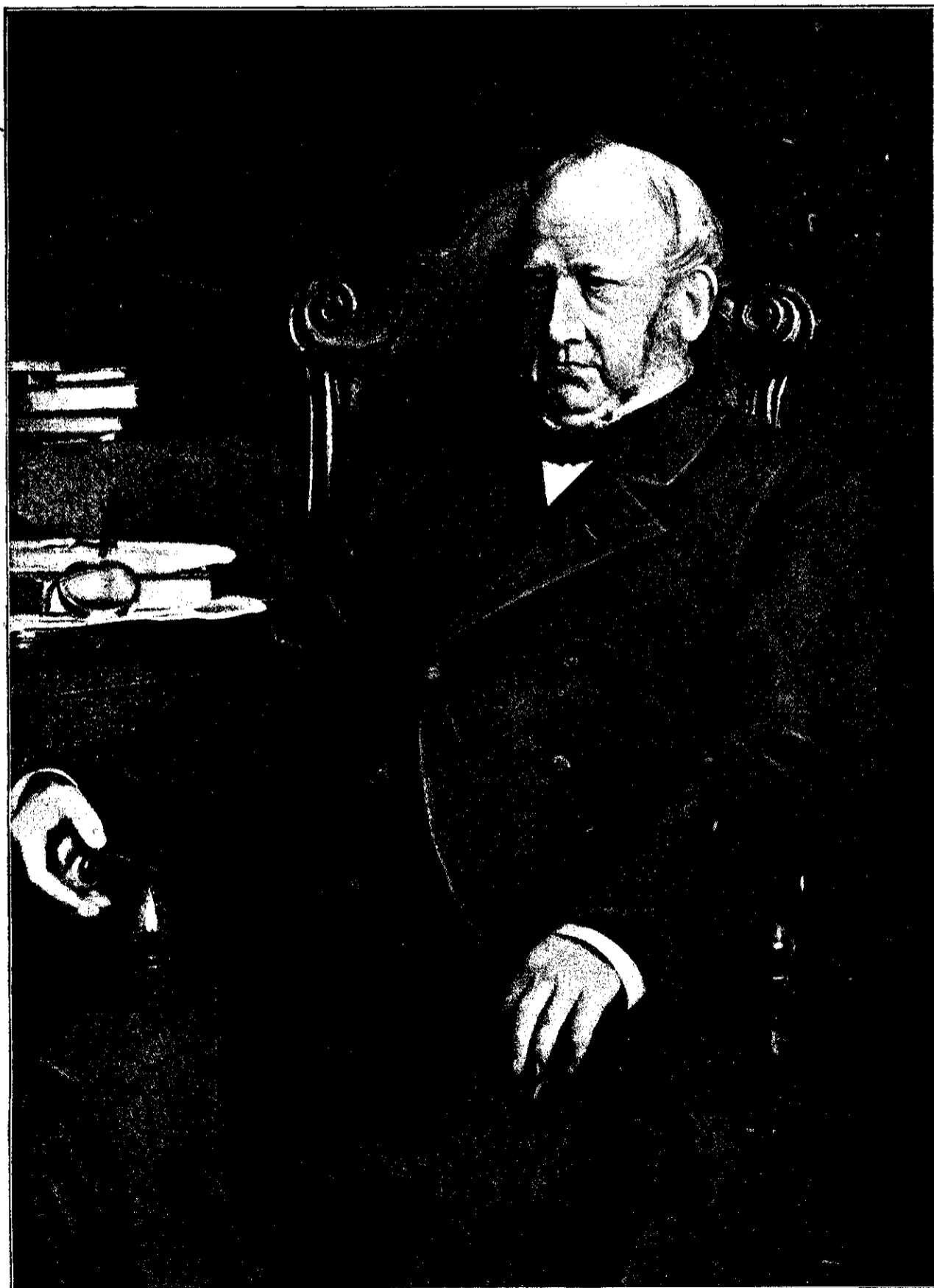
3 Kroner Fjerdingaaret.

35. Bind.

Andreas Frederik Krieger.

Med Andreas Frederik Krieger, der efter langs Tids Svagelighed døde den 27. September paa Vejen til Hospitalet, er den ældste af det gamle national-liberale Partis Koryfæer forsvunden fra Skuepladsen. Et langt og sjældent virksomt Liv, der var viet Statens og Samfundets Tjeneste, Videnskabens og Kunstens Interesser, er her hjemfaldet til Historien; en Tilværelse er afsluttet, der i flere Retninger har afsat blivende Spor, som stedse ville kunne gøre Krav paa Eftertidens Anerkendelse. Da en Skildring af Kriegers mangesidige Virksomhed i den Periode, han stod i sin Manddomskraft, omtrent vilde blive eustydig med en Fremstilling af Landets politiske og sociale Historie, saa ligger allerede heri, at kun de væsentligste Hovedpunkter i hans offentlige Livsgerning ville kunne blive fremdragne. — —

Krieger, hvis Forældre vare Kommandør-Kaptajn Johannes Krieger og Anna Elisa Finne, blev født den 4. Oktober 1817 i Kolbjørnsvig ved Arendal i Norge. Da hans Fader, der havde vundet Navnkundighed under Søkrigen mellem Danmark og England 1807—1814, døde Aaret efter Sønnens Fødsel, flyttede Enken til Kjøbenhavn. Her i Moderens stille Hjem voksede Krieger op uden synderlig Omgang med jævnaldrende. Han sattes i Borgerdydskolen i Kjøbenhavn, og han afgav her det første offentlige Vidnesbyrd om sin store Begavelse, da han 1833 tog Eksamen artium med Udmærkelse. Samme Resultat opnaaede han ved anden Eksamen, og han vandt Universitetets Guldmedaille for Besvarelsen af en juridisk Prisopgave. I Aaret 1837 absolverede Krieger juridisk Embeds-eksamen med Udmærkelse, et Resultat, som kun to andre foruden ham, nemlig: A. V. Scheel og Fr. Kr. Bornemann, have naaet. Det følgende Aar ansattes Krieger som Volontør i det danske Kancelli og betraaede saaledes Embedsbanen. Aar 1840 var han Protokolfører ved Stænderforsamlingerne i Roskilde og Viborg. Han tog levende Del i den stærke politiske Bevægelse, hvortil Christian den Ottendes Tronbestigelse i December 1839 gav Stødet. Krieger hørte til Fremskridtspartiet i den akademiske Kreds, og vi finde ham ved Siden af H. Hage, M. Hammerich, D. G.

A. F. Krieger. Efter Professor Carl Blochs Maleri.
Født den 4. Oktober 1817. — Død den 27. September 1893.

Monrad og Carl Ploug som Medstifter af det 1840 grundede Studentersamfund, der som politisk mistænkt blev opløst af Konsistorium. Krieger tog 1841 den juridiske Licentiatgrad og gjorde derefter med Statens og Universitetets Understøttelse en toaarig Udenlandsrejse, paa hvilken han besøgte Tyskland, Svejts, Italien, Frankrig, England, Norge og Sverige. Efter sin Hjemkomst avancerede han til Kancellist og virkede samtidigt som juridisk Manuduktør. Han ansattes 1844 som Lektor ved Universitetet, blev det følgende Aar ekstraordinær, 1847 ordinær Professor i Retsvidenskab, hvilken Stilling han beklædte til Begyndelsen af 1855. Medens Krieger var Lektor, fandt det andet nordiske Studentermøde Sted her i Kjøbenhavn Juni 1845, og det var ham, der førte Forsædet ved den store Fest i Kristiansborg Slots Ridehus og i et beaandet Foredrag bragte Forsamlingen en Velkomsthilsen.

I den mægtige politiske Bevægelse, for hvilken det danske Monarki blev Skueplads efter Tronskiftet 1848, optraadte Krieger som en af de talentfuldeste og mest energiske Forkæmpere for den danske Nationalitet i dennes Kamp mod Slesvigholsteinismen, og for den konstitutionelle Liberalisme. Her skal kun fremhæves, at han var en blandt de fem og fyrretyve Mænd, der udstedte en offentlig Protest mod Forfatningsreskriptet af den 28. Januar 1848, der vilde udsætte det danske Folks nationale og politiske Selvstændighed for den største Fare, og at han var med blandt Indbyderne til Kasinomoderne, der førte til Ministerskiftet i Marts. Krieger traadte i øvrigt paa dette Tidspunkt ind i Hovedstadens kommunale Forvaltning, idet han den 29. Februar var bleven valgt til Borgerrepræsentant, og han havde i de følgende syv Aar Sæde i Borgerrepræsentationen. Det slesvig-holsteniske Oprørs Udbrud og Krigen med Prøjsen og Forbundstropperne trængte foreløbig de rent politiske Interesser i Baggrunden; men efter Afslutningen af Vaabenstilstanden i Malmø vendte den offentlige Menings Opmarksomhed sig mod de forestaaende Valg til den grundlovgivende Rigsforsamling. Ved disse, der fandt Sted den 5. Oktober 1848, valgtes Krieger i Kjøbenhavns Amts fjerde Valgkreds (Køge) til Rigsdagsmand.

Med den grundlovgivende Rigsforsamlings Sammentræden i Slutningen af Oktober begynder et nyt Afsnit af Kriegers politiske Virksomhed, idet han nu saa Lejlighed til at gøre Anvendelse af sin store juridiske og statsretlige Viden, ligesom han ogsaa erhvervede sig Færdighed som parlamentarisk Taler. Krieger udmærkede sig som saadan ved en afrundet Form, ved gennemtænkt Plan i Udviklingen, men Foredraget manglede, hvad der stod i Forbindelse med hans fornemme tilbageholdne Personlighed, Flugt og Varme. Det var den 6. November 1848, at han stillede sit berømte Forslag om Udsættelsen af Behandlingen af det af Regeringen forelagte Grundlovsudkast. Regeringens Forfatningsforslag betegnedes som Udkast til en Grundlov for Kongeriget Danmark og Slesvig; men man vil erindre, at Slesvig den Gang befandt sig i en abnorm Stilling under en "Fællesregering", og det tyske Forbund opretholdt sine Pretentioner paa Hertugdømmet. Grundlovsudkastet, sagde Krieger i sin Motivering, betegnedes »Kongeriget Danmark og Slesvig« som sit Omraade, men han vilde spørge, om Danmark retslig og politisk kunde forsvare under de daværende europæiske Konjunkturer at give en Forfatning for Kongeriget og Slesvig. Nogle mente, at dette i Frihedens Interesse burde gøres straks, da den næste Tid mulig kunde blive mindre gunstig for Friheden. Andre antog, at den ny Grundlov vilde udøve en stærk Tiltrækning paa Slesvigerne. Men han, Krieger, var alligevel stemt for, at Grundlovens Behandling skulde udsættes. Dette Forslag blev forkastet med hundrede Stemmer mod syv og fyrretyve, men det staa alligevel som et Vidnesbyrd om, at Krieger i denne Sag var i Besiddelse af et skarpt politisk Blik end de, der opponerede imod ham. Han valgtes ind i det saakaldte Grundlovsudvalg, der drøftede Forfatningsforslaget, efter at dette havde været behandlet i Afdelingerne, og han blev i Februar 1849 Udvalgets Ordfører. Rigsforsamlingen drog store Fordele af Kriegers indgaaende Kendskab til Forfatningsforholdene i andre Lande, og han var ganske særligt fortrolig med Englands og de to skandinaviske Rigers statsretlige Organisation.

Den vedtagne Junigrundlov blev, som Krieger havde forudset, for saa vidt et forhastet Arbejde, som den ikke kom til at udstrække sig til Slesvig. I Julimanifestet 1850 opgav Kongen Ejdergrænsen, og det følgende Aar sammenkaldtes »Notablerne« fra Monarkiets forskellige Lande for at drøfte et af Regeringen forelagt Forslag om Ordningen af Forholdet mellem disse. Krieger var blandt de i Flensborg sammentrædende Notabler. Der opnaaedes dog ikke Enighed; thi den dansk-slesvigske Majoritet vilde et Ejder—Danmark, medens den holstenske Minoritet fordrede et Slesvig—Holsten. Da Novemberministeriet under Tryk af den europæiske Reaktion og de to tyske Stormagters Indflydelse viste en Tendens til at beklippe Grundloven og imødekomme Slesvig-Holstenerne, dannedes 1851 den saakaldte »Femtejuni-Forening«. Denne stillede sig som Opgave at beskytte Grundloven mod Bestræbelser for at svække den og at forebygge et hensynsløst Forsøg paa Omorganisation af Monarkiets bestaaende Forhold. Af denne Forening var Krieger, der siden 1849 havde Sæde i Rigsdagens Folketing, et særdeles virksomt Medlem. Som Modstander af det reaktionære Helstatsparti, og som udpræget national-liberal Fører kom han i et dobbelt Modsetningsforhold til Bondevennerne, efter at disse havde indgaaet en Slags Alliance med hint, og han faldt derfor igennem ved Folketingsvalgene 1852, idet han bukkede under for Gaardmand P. Hansen af Snoldeløv. I Januar 1855 opgav Krieger sin Universitetsvirksomhed og blev Departementschef i det slesvigske Ministerium, en Stilling, hvortil han ved sit overordentlige Kendskab til slesvigske Forhold var særlig kvalificeret. Nævnte Aar var af den største Betydning i Monarkiets Udviklingshistorie. Det konservative Helstatsministerium Ørsted-Bluhme var blevet fortrængt, og gennem Halls og Andras Indtræden i Ministeriet Bang havde det national-liberale Parti faaet den afgørende Indflydelse i Regeringen, hvad der gav sig et Udslag i den konstitutionelle Helstatsforfatning af 2. Oktober 1855. Da Andræ omdannede Ministeriet den 18. Oktober 1856, fik Krieger Sæde i det som Indenrigsminister for Kongeriget, og denne Portefeuille bevarede han i det følgende Ministerium Hall, idet han dog for et Tidsrum af henvend et Aar midlertidig ombyttede den med Finansministeriets. I December 1859 traadte hele Ministeriet tilbage og afløstes af det bondevenlige Kabinet Rottwit. Dette Ministerskifte skyldtes ikke noget politisk Stridsspørgsmaal, men fremkaldtes af en Hofkonflikt. Ministeriet vilde, at Kong Frederik den syvende skulde fjerne ikke blot Kammerherre Berling, men ogsaa Lensgrevinde Danner, da disse Omgivelser greb forstyrrende ind i Kronens Forhold til fremmede Hoffer. Det var særlig Krieger, der med Styrke gjorde denne Anskuelse gældende, og det var væsentligst ham, der hidførte Krisen. — — —

Da Krieger traadte tilbage som Minister, var vel Loven af 29. December 1857 angaaende Næringsfriheden den Reform, der særlig var knyttet til hans Navn. I de følgende ti Aar havde han ikke Sæde i Regeringen. Derimod var han siden Januar 1857 Medlem af Rigsraadet, og i Juni 1863 valgtes han ind i Rigsdagens Landsting. I den skæbnesvangre Rigsraadssamling i Efteraaret 1863, da Ministeriet Hall forelagde Udkastet til Grundlov for Kongeriget Danmarks og Hertugdømmet Slesvigs Fællesanliggender, blev Krieger valgt til Ordfører for det Nimandsudvalg, der skulde drøfte Forfatningsforslaget. Den Tale, hvormed han til Slutning over for Venstres og Helstatsmændenes Opposition anbefalede Forslagets Vedtagelse, hører til de effektfulde Begivenheder i Danmarks parlamentariske Historie. Naar man fra oppositionel Side havde gjort gældende, at Forfatningsudkastets Vedtagelse burde udsættes af Hensyn til Udlandet, saa fandt Krieger tværtimod, at den der herskende Situation netop maatte tilskynde til Vedtagelsen, og særlig fandt han, at Danmark maatte stole paa de to nordiske Broderriger, »hvis Hersker var i Færd med at genoptage den store Gustav Adolfs nordiske Politik«. Til Slutning mindede han om det gamle Udsagn: »fortissima consilia sæpe tutissima«, der kunde udlægges saaledes, at den, der intet vovede, vandt intet, hvorimod dristig vovet, var halvt vundet. Denne Udtalelse er i Eftertiden hyppigt bleven benyttet som et Vaaben mod Krieger ikke blot af Venstre, men ogsaa af Højre, og da den sidste Gang fremsattes i Landstinget, saarede den ham dybt. I Talen den 13. November 1863 viste i ethvert Tilfælde Krieger ikke den Evne til at

overskue en Situation og dennes fjerne Eventualiteter, hvilken man ellers har berømmet hos ham.

Sammen med Udenrigsminister Quaade og Gesandten Torben Bille repræsenterede Krieger Danmark paa den Conference, der under den anden slesvigske Krig traadte sammen i London i April 1864. Her mødtes han med Diplomater og Statsmænd som Lorderne Palmerston, Clarendon og Russell, Baron Brunnow, Grev Wachtmeister, Grev Apponyi, Grev Bernstorff, Friherre Beust og Fyrst la Tour d'Auvergne. Det er ubilligt, som man har gjort, at betegne Kriegers Deltagelse i Londonerkonferencen som et stort Skibbrud i hans politiske Liv. Da de to tyske Stormagter havde sagt sig løs fra Londonertraktaten af 8. Maj 1852, ved hvilken det danske Monarkis Helhed og den glücksborgske Arvefølge i dette var bleven garanteret, kunde Krieger i Virkeligheden ikke gøre andet end anbefale sin Regering Vedtagelsen af Englands Forslag om en Delingslinie i Slesvig. Han erkendte, at det var særlig Preussens Hensigt at skille den danske Krone fuldstændig af med Hertugdømmerne, og han saa i Delingsforslaget den eneste Mulighed for Bevarelsen af Slesvigs nordlige Del. Men i det skæbnesvangre Statsraadsmøde den 21. Juni 1864 forkastede Ministeriet Monrad det engelske Forslag, og de sørgelige Følger ere bekendte. — — —

Har man bebrejdet Krieger Mangel paa Fremsyn, da han tog Ordet for Novemberforfatningens Vedtagelse, saa lagde han til Gengæld denne Egenskab for Dagen, da Danmark i Juli 1870 skulde tage Beslutning om sin Holdning under den tysk-franske Krig. Krieger havde faaet Sæde som Justitsminister i det af Grev Holstein-Holsteinborg den 28. Maj 1870 dannede Ministerium. Hertugen af Cadore ankom som Kejser Napoleon den tredjes Afsending til Kjøbenhavn med et Allianceforslag. I Ministeriet var der Stemning for dets Antagelse, idet Kultusminister Hall, Indenrigsminister Fønnesbech og Krigsminister Haffner udtalte sig for en saadan Aktionspolitik. Men her skred Krieger, der fik Konseilspræsidenten og Udenrigsminister Rosenørn-Lehn med sig, energisk ind og tog bestemt Ordet for en neutral Holdning. Han satte sin Anskuelse igennem, og Hertugen af Cadore maatte den 12. August afrejse med uforrettet Sag uden at have faaet Audiens hos Kongen. Krieger indlagde sig her en meget væsentlig Fortjeneste af sit Fædreland, og det kan være tvivlsomt, om Danmark vilde have bestaaet den Dag i Dag som uafhængig Stat, hvis hans Raad ikke var blevet fulgt. — — —

I Juni 1872 frattraadte Krieger Stillingen som Justitsminister, idet han overtog Ledelsen af Finansministeriet, hvilken Post han beklædte indtil den 14. Juli 1874, da Ministeriet Holstein gik af. Det var som Finansminister, at Krieger i Oktober 1872, da Venstre bebudede Finanslovens Nægtelse, holdt sin store Tale mod den parlamentariske Styrelse. Det var her, at han skarpsindig paaviste Forskellen mellem den engelske Parlamentarisme og det af Venstre forlangte, folkelige Selvstyre. Ligesom Grundloven, sagde Krieger i Talens Løb, er bleven til ved en Overenskomst mellem Kongen og Rigsforsamlingen efter forudgaaende fri Forhandling, saaledes er Grundprincippet i Grundloven, som i alle konstitutionelle Forfatninger, Overenskomst efter fri Forhandling, men sandelig ikke Nægtelse af Finansloven efter forudgaaet Beslutning uden Tinget. Til Kriegers ministerielle Virksomhed i de fire Aar ere Reformen som Konkursloven 1872 og Møntloven 1873 knyttede. I de sytten Aar, der fulgte efter hans Udtræden af Regeringen, helligede han sig som Landstingsmand, hvortil han var valgt 1866, den parlamentariske Virksomhed. Som Mærkepunkter i dette Afsnit af hans Liv maa fremhæves Rigsretsanklagen mod ham 1877 i Anledning af Marmorkirkens Salg, hvilken Sag endte med en Frifindelse, og hans Fortjenester 1880 af den hidførte Overenskomst om Hærlovens Revision. Kriegers Deltagelse i Rigsdagsvirksomheden som i det offentlige Liv overhovedet var ganske overordentlig mangesidig. Han har enten været Formand for eller Medlem af et særdeles stort Antal Kommissioner, der have beskæftiget sig med højst forskelligartede Opgaver. I September 1890 stillede han sig ikke til Genvalg som Landstingsmand. —

Samtidig med sin Virksomhed i Statens og Rigsdagens Tjeneste syslede Krieger med litterære Interesser af videnskabelig og kunstnerisk Art. Han var overordentlig belæst, ikke blot i den Litteratur, der hørte ind under hans særlige videnskabelige Fag, men ogsaa i den filosofiske og

den poetiske Litteratur. Han anvendte aarlig en betydelig Sum paa Købet af Bøger, og Universitetsbiblioteket har modtaget en Række værdifulde Gaver af ham. Kriegers Interesse for religionsfilosofiske Problemer stod vel i Forbindelse med hans Berøring med den Heiberg—Martensenske Kreds, med hvilken han i øvrigt først traadte i Forbindelse 1856, da han som Indenrigsminister skulde pensionere Fru Heiberg. For den store dramatiske Kunstnerinde nærede Krieger en Beundring, der næsten steg til Sværmeri. Krieger, der var ugift og vel bemidlet, stod siden Begyndelsen af Treserne, da hans eneste Søster døde, uden Familie. Han var derfor saaledes stillet, at han kunde støtte yngre Videnskabsmænd og Forfattere, og han gjorde det ogsaa i rigt Maal, hvad der vil sikre ham varig Anerkendelse. Her skal ikke dvæles ved de litterære Samfund, hvoraf han i Tidens Løb var Medlem, men derimod skal det fremhæves, at han ved Udgivelsen af »Nordisk Retsencyclopædi«, hvilken han begyndte 1878 i Forening med T. H. Aschehoug og K. J. Berg, har rejst sig et betydningsfuldt litterært Monument. Aaret forinden havde Upsalauniversitetet i Anledning af sin Firehundredaarsfest hædret ham med et filosofisk Doktor-diplom. Den 4. Oktober 1887, da han kunde fejre sin halvfjerdindstyveaarige Fødselsdag, modtog han af en Kreds af nordiske Videnskabsmænd en fortjent Hyldest. Under Titlen »Smaaskrifter tilegnede Krieger« overrakte der ham en Samling Afhandlinger, der henholdsvis vare forfattede af T. H. Aschehoug, E. Holm, H. Westergaard, J. H. Deuntzer, M. Birkelund, Johanne Luise Heiberg, G. K. Hamilton, J. L. Ussing, A. D. Jørgensen, Oskar Allin og C. St. A. Bille. Disse Videnskabsmænd tilegnede ham denne Gave som Tak for hans personlige Paavirkning, som en Erkendtlighed for hans aldrig svigtende Nidkærlighed for alt, hvad der kunde tjene til nordisk Videnskabs og nordisk Aandslivs Fremme.

Alex. Thorse.

Kvinde eller — Tiger?

Psykologisk Novelle af F. R. Stockton.

Det er allerede længe siden, da herskede der en halvt barbarisk Konge over et Land, der ikke var synderlig vidstrakt og kun lidet kendt i Oldtiden. Dets mægtige Naboer, Romerne, havde tilkastet Landet tvivlsomme Brudstykker af deres Civilisation, og Indbyggernes medfødte Grusomhed havde derfor faaet en Tilsætning af uhyggeligt Raffinement. Kongen hengav sig i denne Retning til de besynderligste Luner uden at anerkende nogen anden Lov end sin Fantasi, og da hans Herskesyge ikke maatte lade sig paalægge nogen Tøjle, skulde hans Ønsker udføres, saa snart de blot vare nævnte. Blev hans Befalinger ufortøvet opfyldte, bidrog hans gode Lune og hans Gavnildhed til, at hans Omgivelser, der levede i en stadig Frygt for ham, trak Vejret en Smule lettere; men naar hans Undersaatter tøvede med at adlyde og vilde unddrage sig hans Magt, kunde man i Monarkens Øjne læse en rovdyragtig Glæde og en grusom Tilfredshed. Han elskede Modstand for den Fornøjelses Skyld, som laa i at kunne knække den, og Straffen lod aldrig vente paa sig.

En af de Ideer, som denne Tyran havde laant fra Romerne, var Opførelsen af en Cirkus; men ogsaa i dette Tilfælde gav hans vilde, udsvævende Natur Værket et eget Stempel. Den ny Bygning var ikke bestemt for Digternes aandelige Væddekampe, ikke for Fester til Gudernes Ære, endnu mindre for Atleternes Kamp eller Gladiatorenes Død. Disse vidstrakte Gallerier, disse mørke Hvelvinger, disse skjulte Gange vare efter Fyrstens Tankegang et hemmelighedsfuldt Værktøj for Retfærdigheden, der her ved et enestaaende Middel maatte straffe Forbrydelsen og belønne Dyden, idet den fulgte en upartisk og ubestikkelig Skæbnes Vink.

Man gav den mørke Bygning Navnet »Den kongelige Arena« og med Rette; thi selv om Planen og Arkitekturen vare hentede fra en nærboende Nation, skyldtes dens Bestemmelse udelukkende Kongens Opfindelses-Evne og barbariske Indbildningskraft. Skønt han kun var en Fyrste

af laveste Rang, erkendte han dog hverken Love eller Traditioner, af hvilke han havde kunnet gøre sin Handlemaade afhængig, og han syntes at ville prøve sine beklagelsesværdige Undersaatters Hengivenhed ved de besynderligste Fantasier.

Var en Mand anklaget for en Forbrydelse, der syntes betydelig nok til at bringes for Fyrstens Øre, saa gav denne selv Befaling til at sammenkalde Folket. Den fastsatte Dag var Mængden forsamlet i Cirkus, uden at nogen vovede at protestere, og omgivet af sin Hofstat tog Kongen Plads paa sin Trone. Saa, paa et givet Tegn, aabnede et Gitter sig, og den anklagede kom til Syn i Amfiteatret. Lige over for ham saa man to Døre, der vare ganske ens og omhyggelig til-lukkede. En af disse skulde han aabne. Hans Valg var fuldstændig frit, og intet formaade at krydse den blinde Skæbne, der bragte ham Liv eller Død.

Hvis hans Skæbne havde indviet ham til Døden, viste der sig i den Dør, som han havde aabnet, en blodtørstig Tiger, der straks kastede sig over ham og fortærede ham. Denne Afgørelse var for alle det sikre Bevis paa hans Brøde, og Straffen forekom dem derfor fuldt ud retfærdig. Medens det blodige Skuespil gik for sig, hørtes den dumpe Klang af en Klokke, blandet med de professionelle Grædekvindes Hyl. Med sænket Hoved og sorgbetynget Hjerte søgte Tilskuerne derpaa hjem, rystede af dette Skuespil, hvor en modig Yngling eller en hæderlig Olding var bleven sønderreven for deres Øjne.

Men naar Lykkens venlige Gudinde havde ført den anklagedes Haand, viste der sig i Døren en Kvinde, der var udvalgt blandt de skønneste i hele Riget. I dette Tilfælde var hans Uskyldighed utvivlsom. Denne Kvinde var Belønningen herfor, og begges Forening fejredes i samme Øjeblik. Det gjorde intet til Sagen, om den, der lige var undgaaet Døden, allerede havde en anden Hustru eller havde skænket sit Hjerte til en anden; han maatte adlyde, thi Kongen taalte ingen Modsigelse. En Dør ved Tronens Fod aabnede sig, en Præst viste sig, og imens sørgede en Skare Musikanter og Danserinder for den festlige Underholdning. De begav sig hen til Parret, der ventede dem Haand i Haand, og Brylluppet fejredes under Sang og Musik.

Saaledes var Kongens selvopfundne Justits, og for hans Undersaatter var den utvivlsomt fordelagtig. Bedre dog at være underkastet den blinde Skæbne end Fyrstens blinde Grusomhed, der kun alt for ofte vilde have udset Tigeren til at eksekvere Dommen. Den anklagede vidste ikke, hvilken Dør der vilde skænke ham Livet, og hvilken Døden. Han aabnede en af dem, uden at det mindste Tegn kom ham til Hjælp, og et Øjeblik efter var han enten opædt eller gift. Denne Domstols Afgørelser vare ikke alene upartiske; de bleve ogsaa hurtig udførte. Ingen kunde unddrage sig dem.

Naar Folket paa Kongens Befaling gav Møde, vidste man ikke, om man skulde overvære et blodigt Drama eller et muntert Bryllup, og denne Uvished gav Sagen en vedvarende Interesse, som intet andet Skuespil kunde have vakt. Tilskuernes brede, uvidende Mængde gik enten fornøjet eller forfærdet hjem, og den intelligente Minoritet, der var uden Ansvar i denne Strid, saa den ubestikkelige Skæbne afgøre Sagen, uden at Dommeren kunde drages til Regnskab for Uretfærdighed eller Fejtagelse.

Han havde en Datter, denne Barbarkonge — den kosteligste Ædelsten i hans Krone og hans Hjertes Glæde. Han elskede hende, fordi han i hende genfandt sit fyrige Blod og sin ubøjelige Vilje. Tyrannens hjerteløse Sjæl syntes i en forfinet Skikkelse at være gaaet over i dette unge Væsen, for hvis Skyld han kunde have opofret hele Menneskeheden. Da skete det, at en af hans tapreste Undersaatter havde vovet at kaste sine Øjne paa Prinsessen. Hans Skønhed, hans Tapperhed, den beskedne Stilling, han indtog — alt dette gjorde den unge Mand til en af hine Romanhelte, som nok kunde synes værdige til en Kongedatters Kærlighed. Prinsessen elskede ham med sin fra Fædrene nedarvede Lidenskabelighed, men en Dag opdagede Faderen Hemmeligheden. Hans Pligt forekom ham tydelig nok, og han befalede ufortøvet, at den modige Elsker skulde føres i Fængsel og blive der til den Dag, da han skulde underkaste sig Arenaens Dom. Forbrydelsen var saa ualmindelig dristig, at Kongen og hele Folket i stærk Spænding afventede den skæbnesvangre Dag. Aldrig var der forefaldet en saa

vigtig Begivenhed. Endnu aldrig havde en ubetydelig Stjerne vovet sig Solen saa nær. Det var en Anmasselse uden Lige, og selv om de følgende Aarhundreder ofte maatte være Vidne til slige Forseelser, saa forekom det dog den Gang alle uhørt, utroligt, fabelagtigt.

Man havde i de kongelige Haver forenet alt, hvad Katteslægten havde frembragt af den vildeste Vildskab; her blev Tigeren udvalgt, medens Kongerigets Skønheder omhyggelig bleve mønstrede af erfarne Dommere, for at den anklagedes Skyldfrihed kunde blive belønnet ved en Kvinde, der var ham fuldt ud værdig, hvis den ubestikkelige Skæbne ikke beredte ham et andet Endeligt. Hans Forbrydelse var alle bekendt: han elskede Kongens Datter og blev genelsket. Ingen af de to havde tænkt paa at fornægte deres Kærlighed, og Kongen mente ikke, at den af ham oprettede Domstol i dette Tilfælde kunde være inkompetent. I øvrigt lovede han sig af dette Skuespil en enestaaende sjælden Nydelse, som intet kunde forstyrre. Den anklagede tog taknemmelig mod denne Fremgangsmaade, medens Folket haabede, at Skæbnen vilde afgøre, om Prinsessens Elskede havde begaaet en Forbrydelse, da han lod sit Hjerte tale til hende.

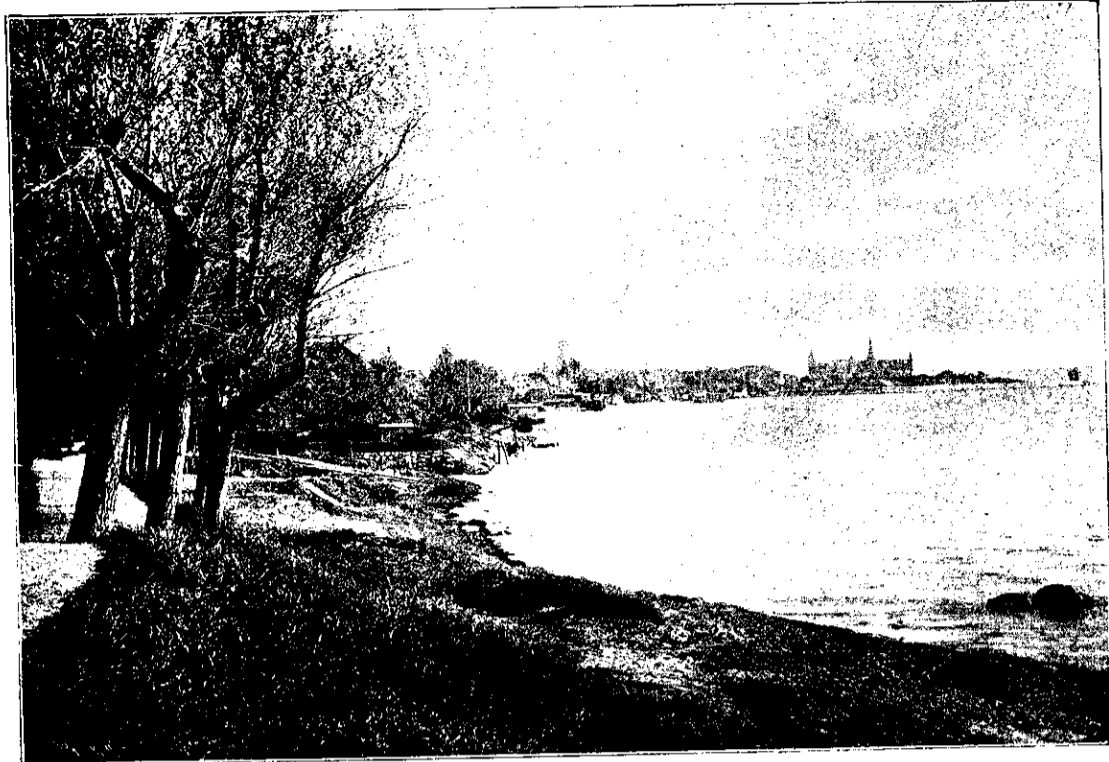
Den fastsatte Dage kom endelig, og fra Rigets mest fjerntliggende Egne strømmede Folk til Arenaen. Gallerierne vare snart fyldte med Tilskuere, medens den store Masse Efternølere som fraadende Bølger brødes mod Cirkusbygningens Mure.

Kongen og hans Hof tog Plads lige over for de to skæbnesvangre Døre, der syntes saa skrækkelige i deres absolutte Ensartethed.

Alt var rede. Signalet blev givet, og den anklagede traadte ind i Cirkus, hvor hans Tilsynskomst fremkaldte en uvilkaarlig Mumlen af Beundring og Ængstelse. For de fleste af de tilstedeværende var han ukendt, men da man saa ham saa smuk og rolig, tænkte man ikke mere paa at anse hans Kærlighed til Prinsessen for en Forbrydelse. Hvem havde ligegyldig kunnet være Vidne til den ulykkelige unge Mands frygtelige Skæbne? . . . Han vendte sig om, efter at have gjort nogle Skridt, og bøjede Knæ for Kongen; men hvor langt syntes ikke hans Tanker at være fjernede fra den, som han hilste paa! Blandt Mængden, der omgav ham, søgte hans Øjne kun een, Prinsessen, der sad til højre for sin Fader. En mindre haardfør Natur vilde næppe have haft Mod til at overvære dette Drama, men den for-elskede Kongedatters Energi og Kærlighed forbød hende at holde sig borte fra et Skuespil, hvis Udfald angik hende selv saa meget. Siden den Dag, da hendes Fader havde udtalt den skrækkelige Dom, havde hun næsten udelukkende beskæftiget sig med at udmale sig denne Dags Begivenheder og deres trøstesløse Følger. Ved Hjælp af sine Skatte, sin Magt og sin fine Klogskab havde hun vundet Spil der, hvor alle andre vare strandede: hun kendte Dørens Hemmelighed! . . . Hun vidste, bag hvilken Tigeren befandt sig, og bag hvilken den unge Kvinde. Gennem disse uigennemtrængelige Døre, der indvendig vare behængte med tykke Tæpper, kunde intet Signal komme den til Hjælp, der nærmede sig for at aabne dem; men Guldet i Forbindelse med en Kvindes Vilje havde gjort et Vidunder . . .

Og hun ved ikke blot, hvor hin Kvinde befandt sig, beredt til rødmende og stolt at træde ud, saa snart Døren aabner sig, men hun ved ogsaa, hvem denne Kvinde er. Man har valgt den mest fortryllende blandt Landets unge Piger, og Prinsessen har undertiden troet at se, hvorledes ømme, kærlighedsfulde Blikke veksledes mellem den, hun selv tilbød, og dette straalende skønne Væsen. Hun har overrasket dem i at tale sammen — kun et Minut ganske vist, men hvor mange glødende Ord kunne ikke siges i et Minut? Maaske drejede det sig om de mest letfærdige Ting. Hvorledes skulde hun komme under Vejr dermed og blive beroliget? Hun kunde ikke frigøre sig for den Mistanke, at den unge Pige var en Medbejlerinde til hendes Elskedes Hjerte. Med sit fyrige Blods hele Vildskab hader hun den, der nu staar ventende og skælvende bag den tavse Dør.

Da den anklagede vendte sig mod Prinsessen, da hans Øjne mødte dette smukke Ansigt, der syntes blegere end Døden, anede han, at hun sad inde med Dørens Hemmelighed. Han havde ogsaa ventet det. Da han kendte hendes ubøjelige Vilje, var han sikker paa, at hun ikke vilde vige tilbage for nogen Hindring for at

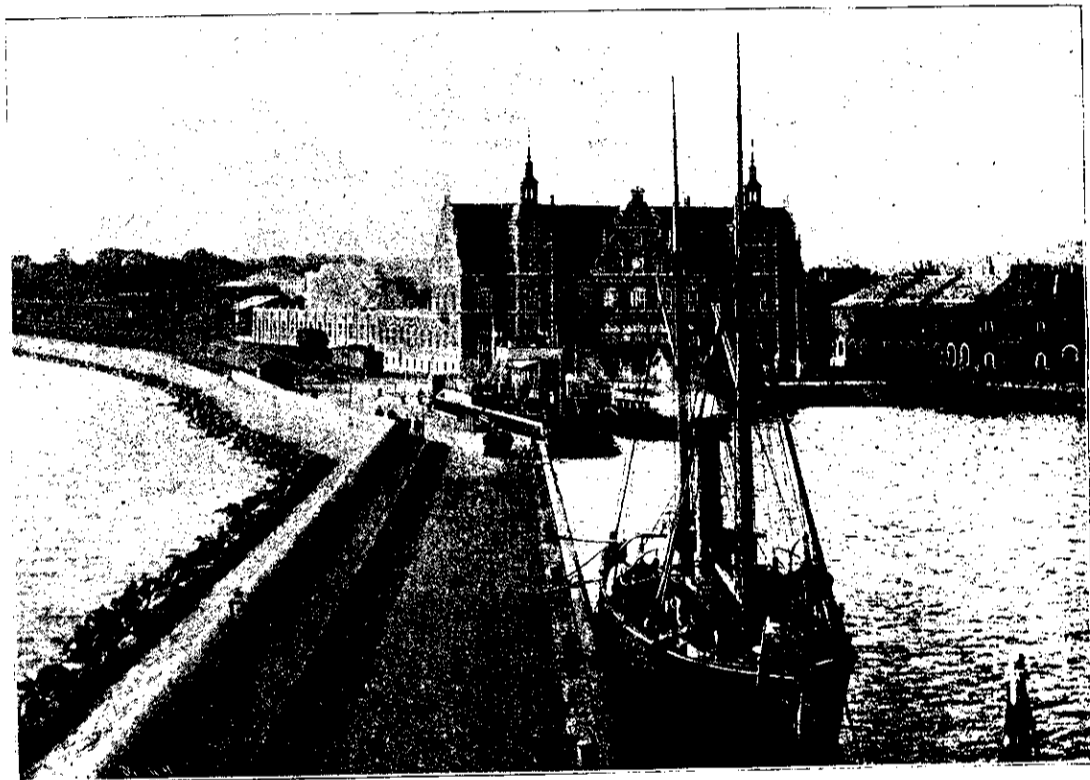

Helsingør. Fot. af Th. Buchhave.

komme efter Hemmeligheden og faa det at vide, som var skjult for alle andre, selv for Kongen. Hans eneste Haab var, at hun skulde have Held med sine Anstrengelser, og da han nu rettede sine Øjne mod den elskede, troede han sig freist. Han saa, at hun havde Nøglen til Hemmeligheden. Hans urolige Blik rettede Spørgsmaalet: »Hvilken?» til hende, og det saa tydeligt, som kunde det være udtalt med Ord. Øjeblikket var kostbart; om et Sekund maatte han svare. Prinsessens højre Haand hvilede paa en Pude; hun gjorde en hurtig, for andre uforstaaende Bevægelse, og Ynglingen vendte sig fra hende. Uden at tøve gik han med faste Skridt gennem det fri Rum, nærmede sig en af Dørene og aabnede den.

Hele Interessen ved den nys fortalte Historie beror nu paa dette Spørgsmaal: Hvem gik ud af den aabnede Dør, Kvinden eller Tigeren?

Ved Overvejelse kommer man ikke Spørgsmalets Løsning nærmere, og Kendskabet til det kvindelige Hjerter viser os en saadan Afgrund, fuld af uforenelige Lidenskaber, at man kun vanskeligt kan finde sig til rette der. Døm selv, ærede Læser, og svar, ikke som en udeltagende Tilskuere, men ved saa vidt muligt at tænke dig ind i denne halvvilde Natur, i denne af Fortvivlelse og Skinsyge plagede Sjæl. Hun mistede for evig den, hun tilbad, men hvem overlod hun ham helst til? Døden eller en anden Kvinde?

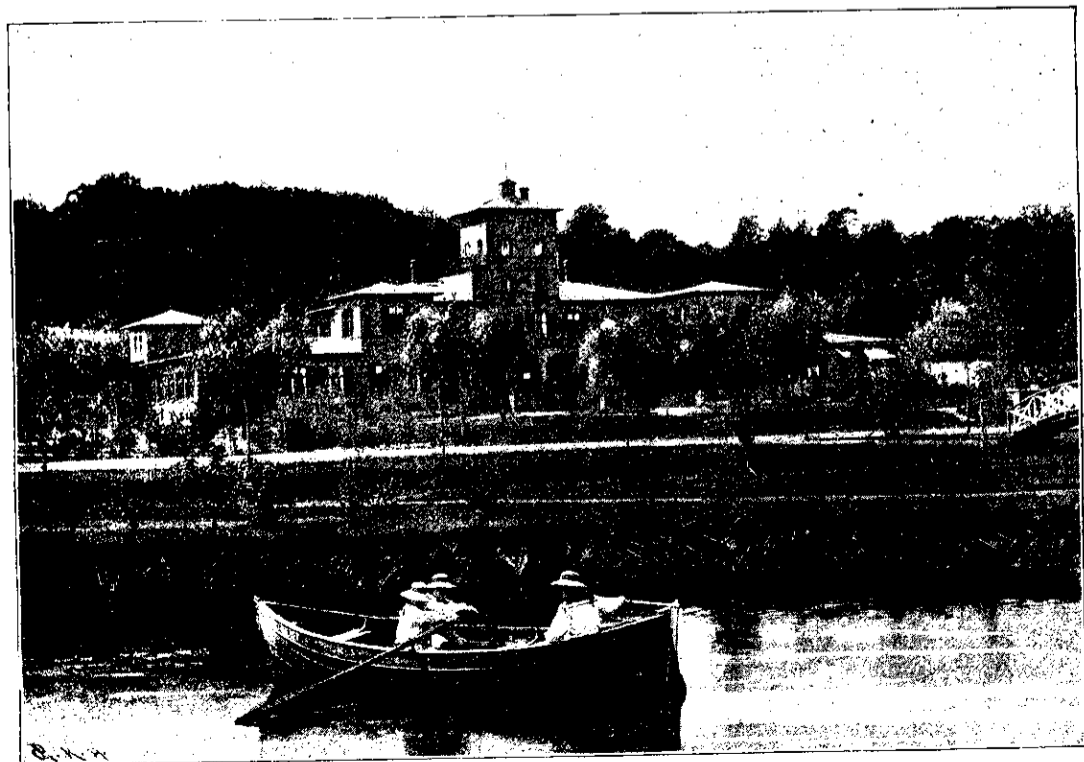
Helsingør Banegaard.

Helsingør.

Blandt Danmarks Provinsløbstæder indtager Helsingør i flere Henseender en Særstilling. Den hører ikke til de ældste og ikke heller til de største; men den er en af de rigeste paa Omskiftelser. I kort Begreb staar den imellem sine Kolleger som en Eventyrer imellem Spidsborgere.

Først fra Slutningen af det 14de Aarhundrede, da Roskilde havde haft sin Blomstringstid, ved man noget positivt om Helsingør som Stad. Den begyndte som Appendiis omkring et Slot, til hvis vekslende Skæbner dens Tilværelse stadig har været knyttet. Fra først af søgte Byen at lokke Borgere til sig ved at give dem Skattefrihed, og Kong Erik af Pommern tilstod yderligere Aar 1416 fri Hugst i de omliggende Skove »for at vor ny Købstad paa Ørekrog desbedre og raskere bygges og kofres maa«. Gennem en stadig Fornyelse af Privilegier hulede Byen sig frem; men i Beskrivelserne om dens ældste Tid finder man væsentlig kun Beretninger om et betydeligt Antal Munkeklostre, der rejstes her, og et usædvanligt stort Svinehold, hvorved Byens Borgere i væsentlig Grad havde deres Næring, indtil Øresundstolden kom.

Hvordan Munkene, der jo havde Broder Rus i Nabolaget, opførte sig, ved man ikke saa nøje, men derimod foreligger der adskillige Vidnesbyrd

Marienlyst Badehotel. Fot. af Th. Buchhave.

Helsingør: Slagtertorvet med Raadhuset. Fot. af Thomsen & Hermansen.

om, at Borgerskabet ikke altid var, som det burde være. Flere Gange blev Byen hjemsoget af Pest og store Ildebrande, og den var jævnlig Tumleplads for Krige mellem Danskere og Svenskere;

af Borgerne vare ved helt at tabe Modet. Men her kom det Helsingør til Gode, at den havde sin Beliggenhed i saa tiltalende Naturomgivelser baade til Lands og til Vands. Flyttede der en Forretnings-

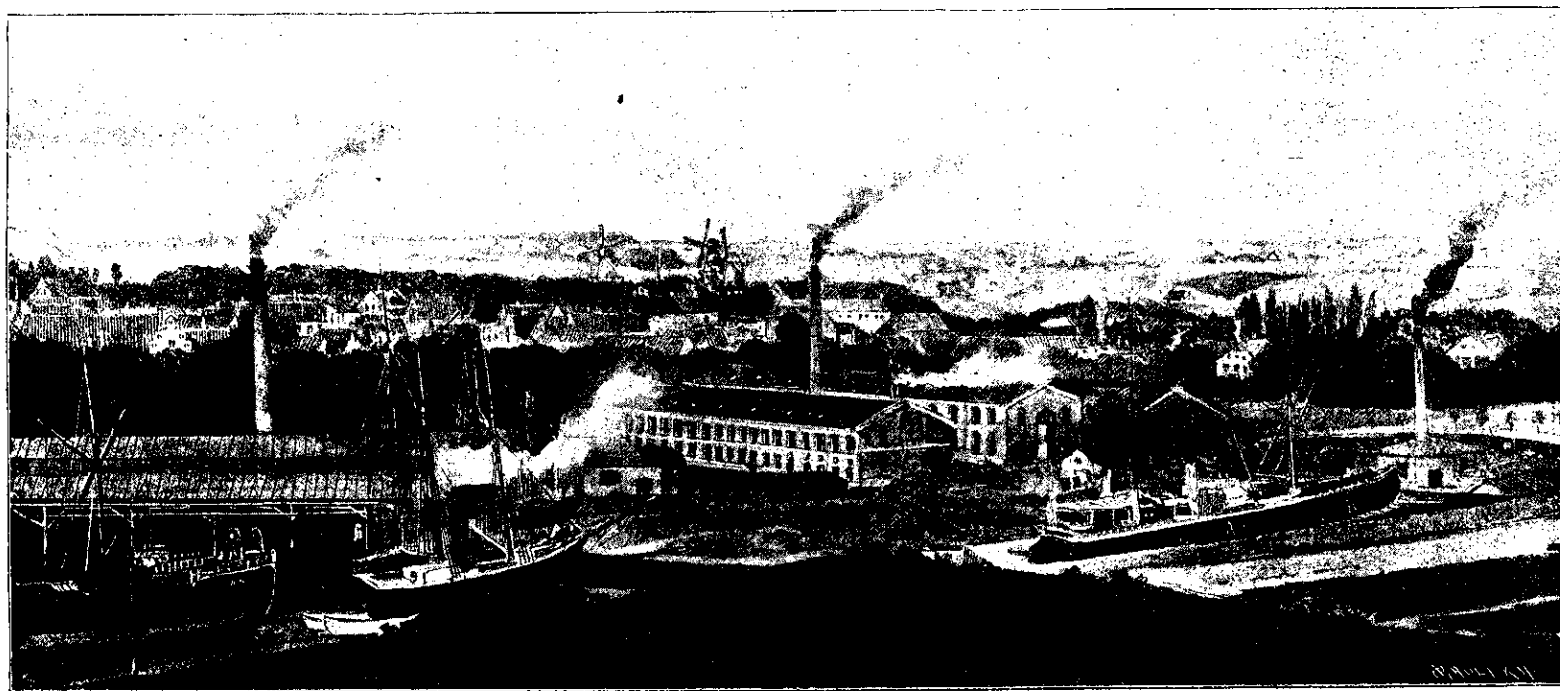
vilde tjene de flest mulige Penge i den kortest mulige Tid. Alle Tungemaal løde i Gaderne, hvor der var Liv baade Nat og Dag. Søfolkene søgte til Kipperne, medens Byens Borgere, Told- og andre Embedsmænd, Garnisonens Officerer og de fremmede Landes Konsuler samledes til Fester i Øresundsforeningen, det kgl. privilegerede Skydeselskab eller de gamle solide Hjem, hvor Champagnepropperne knaldede og gave Genlyd i de snævre Gader. Der var Købmænd, som dreve Forretninger i alle Verdensdele; fra og til alle Havne gik Skibene, som fyldte eller tømte de store Pakhuse, hvis Ejere vare Matadorer, der blæste almindelige Kjøbenhavner-Grosserere en lang Marche.

Saa kom i 1857 Øresundstoldens Ophævelse og dermed en Tilbagegangsperiode, der vilde have gjort det af med de fleste andre Byer. Mange af de gamle Forretninger gik i Stykker, andre indstilledes, og en Del flyttede bort, navnlig til Kjøbenhavn. Byens Indbyggerantal gik rask tilbage, og de fleste

essanteste, ligesom Skuet fra de bag Byen værende Højder ud over Sundet med dets Sejlere og Dampskibe, Kronborg, den bugtede sjællandske Kyst, det høje Hveen og Sverige med Kullens Klipper i det fjerne, uimodsigeligt hører til et af Verdens skønneste. Det synes imidlertid, som om et større Publikum først i de senere Aar har faaet Øje for, hvad Helsingør i saa Henseende byder. Men der er nu en stedse fremskridende Bebyggelse med Fingerpeg om, at Helsingør som Villaby kan tilbagevinde noget af den Anseelse, den tidligere har haft som Fæstningsby. I de elegantere Omgivelser vil ganske vist det gamle Eventyrpræg gaa tabt, men Staden vil, idet den rehabiliterer sig solidt og sindigt, efterhaanden vinde Klarhed over, at det her som andetsteds er det bestandig borgerlige, der holder sig gennem Tiderne.

Hamlets Grav.

Helsingørs Skibsværft.

men det var ikke nok til at holde den i Aar; Kongerne maatte af og til skride ind med skarpe Reskripter, for at holde Borgere og Borgerinder til Dyd og gode Sæder.

Det er Skibsfarten og Sundtolden, der paa samme Tid gav Byen Velstand og angreb dens Moralitet. Endnu i forrige Aarhundrede havde Helsingør selv ingen Skibe til Fart paa Udlandet, og dens Havn indskrænkede sig til en Anløbsbro. Men alle Skibsførere, der passerede Sundet, gik i Land her, dels for at klarere Tolden, dels for at gøre Omsætning af forskellig Art. For et Par Aarhundreder siden (1670) passeredes Sundet af 3,420 Skibe med en Afgift af 90,999 Specier; 1770 af 7,756 Skibe med Afgift 373,701 Sp.; 1802 af 12,164 Skibe med Afgift 594,175 Sp.; 1847 af 23,977 Skibe med Afgift 1,116,712 Sp.

Ved Siden af de ca. 5 Mill. Kr. aarlig, der saaledes gik i Konsumtionskassen, gik meget betydelige Summer fra de forbi passerende Skibe ud imellem Helsingørs Borgere til Provianteringsgenstande og til forretningsdrivende af meget forskellig Art. Byen kom derved til meget mere end Esbjerg nu til Dags at øve en dragende Magt baade paa Indlændinge og Udlændinge, der

mand bort, kom der snart en vel situeret Rentier eller Pensionist i Stedet, og selv om det ene ikke ganske bødede paa det andet, blev der dog Tid til at ride Stormen af, indtil man fik det ny store Jærns-Skibsbyggeri, den ny pragtfulde Banegaard og Dampfærgeforbindelsen, for ikke at tale om det ny Marienlyst* og den ikke mindre ny Hamlets Grav og Ofelias Kilde samt forskellige andre Herligheder, der aabnede Helsingør ny Muligheder.

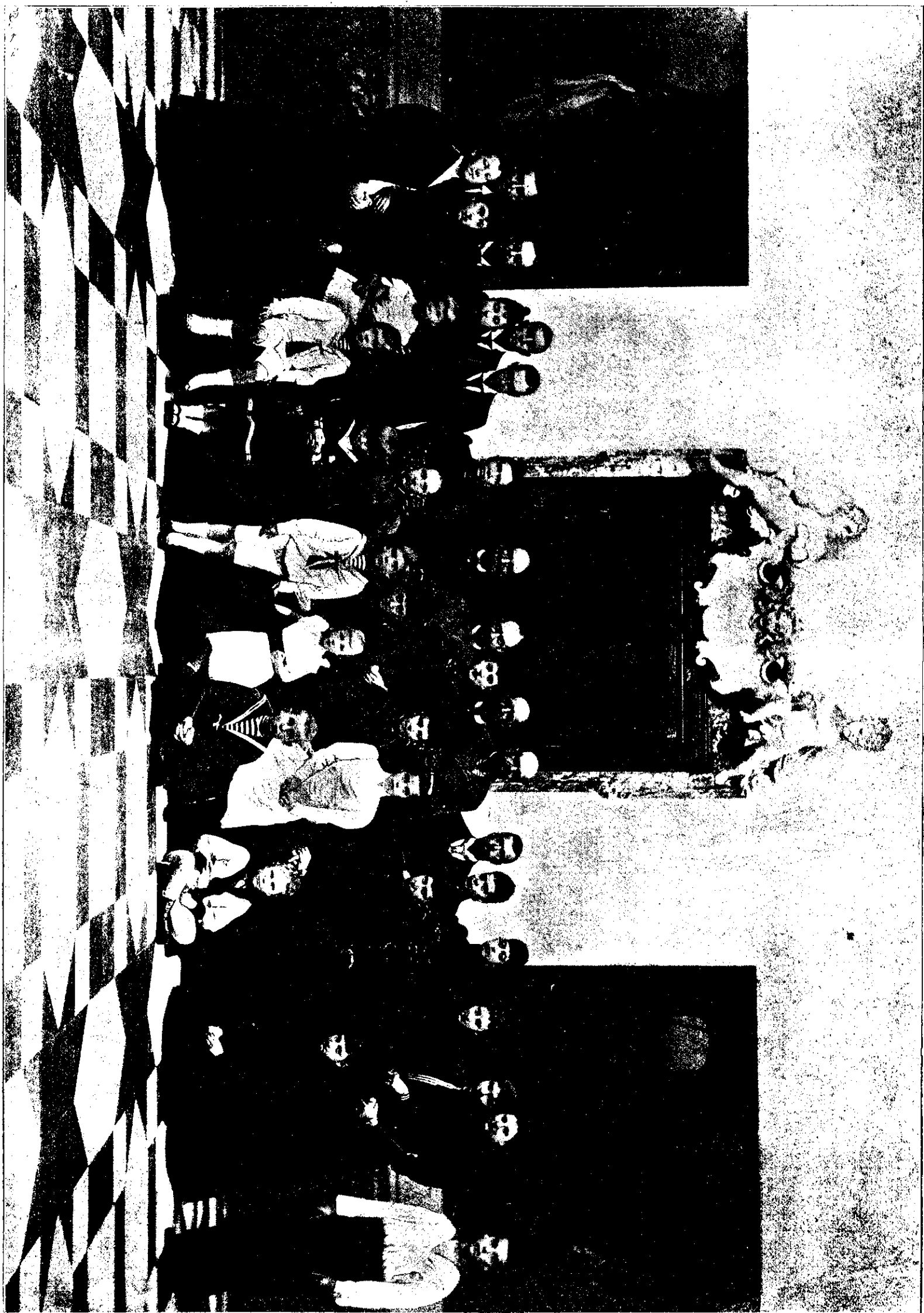
Det er Beliggenheden ved Indløbet til Sundet, ved Kysten med Kronborg, der nu som før giver Helsingør Styrke. Men Byen er nu ved at bygge sin Tilværelse paa et fastere Grundlag end Øresundstolden. Beboerne, som nu flytte til Helsingør, vælge deres Hjemsted her lige saa meget for Beliggenhedens som for Vindings Skyld. I Traps Haandbog stod der allerede for en Snes Aar siden: »Intetsteds, saa vidt Havet strækker, er der paa lige Rum af samme en saa stor Søfærdsel som ved Kronborg, tæt forbi hvilket i Sommermaanederne daglig passere efter Gennemsnit henimod 100 Skibe, og ofte, efter længere Tids sydlig eller nordlig Vind, ved dennes Omslag flere Hundreder paa en Dag. Denne Færdsel gør Helsingørs Beliggenhed til en af de inter-

Billeder fra Fredensborg.

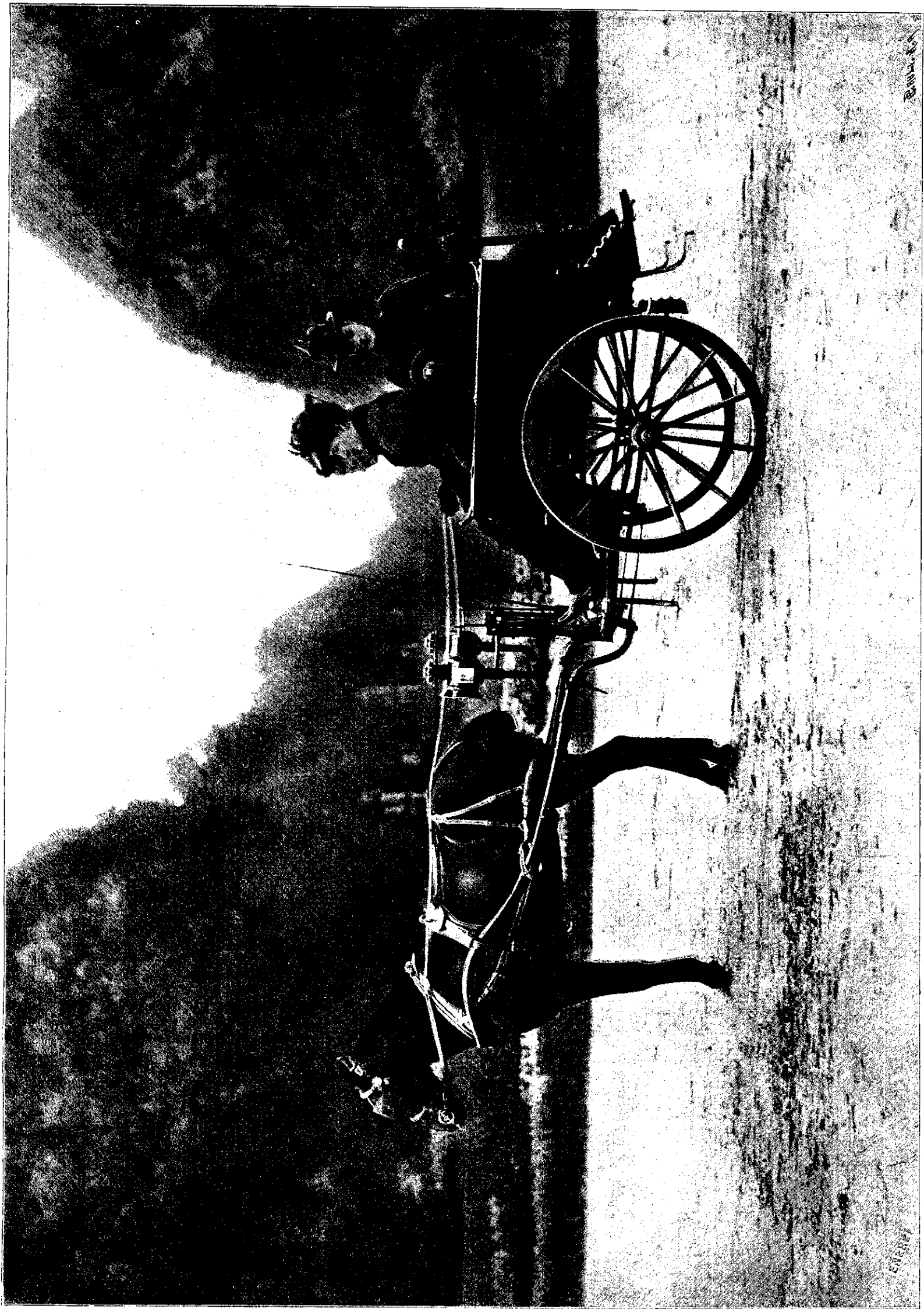
Det er ganske naturligt, at de fra Fredensborg fremkommende Gruppebilleder af Kongefamilien stedse følges med Interesse; thi dels er der jo Afvigelser at konstatere i Udseendet fra Aar til Aar, særlig for Familiens yngre, opvoksene Medlemmer, og dels er Antallet af Gæster stadig skiftende. For et Par Aar siden, da ogsaa Hertuginde af Cumberland med Børn gæstede Fredensborg, var Antallet vistnok større end nogen Sinde; men ogsaa i Aar er det saa betydeligt, at man næppe fra noget andet Fyrstehjem vil kunne vise noget tilsvarende.

Den Gig, hvori Dronningen kører med sine Døtre, er med Forspand en Fødselsdagsgave fra Prinsessen af Wales. Den blev tagen i Brug paa selve Fødselsdagen og er siden bleven tit benyttet. Den lille Hest har vist sig meget medgørlig og let at styre i de Omgivelser, der dog stundom ved Fremmedbesøget blive mindre rolige.

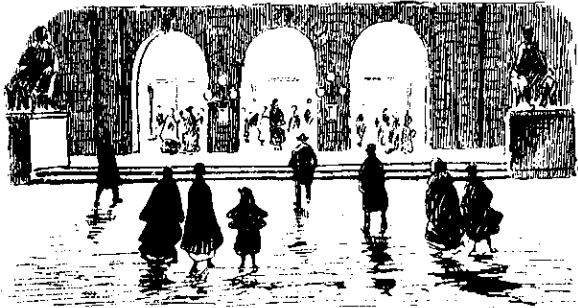

Fra Fyrstebesøget paa Fredensborg.
Efter Fotograf af k. k. Hoffotograf Georg Hansen jun.

Hds. Majestæt Dronning Louise i sin Gig med Kejserinden af Rusland og Prinsessen af Wales.
Efter Fotograf af kgl. Hoffotograf E. Hohlenberg.

Fra det kgl. Teater.

Foran Tæppet.

Med Billeder af Axel Thiess.

Stadens Midtpunkt er det kgl. Teater. Børsen er det ikke, Rigsdagen endau mindre; det vilde være godt, om det ny Raadhus med det dristigt knejsende Taarn kunde blive det, og man kan aldrig vide, hvordan det vil gaa, men foreløbig er Skuespilhuset Byens Hjerne — eller ligger dog Byens Hjerne nærmest.

Bredt og selvbevidst, uden himmelstræbende Spir og Tinder, men pompøst og værdigt, hviler det Dagen igennem; og først naar Lygterne tændes inde i Forhallen og Kandelabrene udenfor kaste deres Skær hen over Façadens Forgyldning, vaagner Kolossen til Live. —

— Folk strømme sammen over Kongens Nytorv.

Ilsvant vandre unge Piger med Hovederne indhyllede i Teaterhætter, der næsten kun vise de forventningsfulde, skinnende Øjne, aldrende Damer, for hvem den fornemste Omhu er at holde Kjolerne op fra Torvets Støv og alligevel ikke tabe Teaterkikkerten, der krampagtigt klemmes fast i Haanden, Studenter, hvis akademiske Alvor allerede synes at grunde over den videnskabelige Vurdering, de agte at underkaste Stykket fra Tants Loge i anden Etage, soignerede Levemænd, med hvide Slips, der komme fra, eller dog godt kunde tænkes at komme fra en udsøgt Middag, og gamle Herrer, som stille tridse af Sted og derfor faa Tid til at samle mangt et Indtryk til Glæde for senere Timer.

Et Øjeblik efter er Østergade og Bredgade som uddøde.

Straks inden for de store smækkende Glasdøre slaar en ejendommelig Luft en i Møde, hensættende alle modtagelige Gemytter i en vis festlig Stemning, som man mindes fra sine første Teateraftener, og som er en anden end i hvilket som helst andet Teater, end sige hvilken som helst anden Bygning. En lidt indelukket Luft med en Mindelse af Parfume, Lugt af Dragter, af Kulisser, af Dampvarme og af et ubestemmeligt noget, der virker højtideligt.

Med værdig Ro afleveres Overtøjet ved Garderoberne, og saa ile Damerne til Spejlet for omhyggeligt at rette paa Frisuren eller glatte ned over Dragterne; Herrerne nøjes med at kaste lige som tilfældigt et Blik ind paa Gengivelsen af deres Mandighed, eller de drikke en Slurk Vand, idet de rette Ryggen og ilfærdigt fare med Haanden over Haarets sirlige Skilning. Inden man gaar ind, foretages en kort Promenade uden for paa Gangen, da det ikke anses for rigtig god Tone at gaa ind før midt under Overturen. Saa sidde kun Garderobedamerne tilbage med deres Strikkestrømper.

»Det er en god Komædie i Aften,« siger den ene og lader kartegnende Blikket glide hen over de store Bunker Tøj.

»Ingen ordinær Aften, fint Stykke,« svarer den anden, som indsnuser Es-Bouquet Duften fra Overtøjet.

Det længste Ophold...

Saadan sidde de og smaa-snakke, medens en distinkt Tale lyder dæmpet fjænt derinde fra, nu og da — paa Steder, de der ude kende som de samme Aften efter Aften — afbrudte af en raslende Larm, der lyder som Haglvejr mod en Rude.

Naar en Gang imellem et enkelt ungt Par glemmer at gaa ind under en Akt, smile de til hinanden gammelkoneagtigt forstaaende, med et lille Glimt af Forargelse.

Inde paa Tilskuerpladsen er Tæppet nede nu, og Orkestret spiller.

Hvis det er Première, prange paa første Række i Parkettet tre—fire unge Fyre udstyrede med passende Elegance og et tilstrækkeligt Overmod, der kommer af, at de med frydelig Enfoldighed føle sig beundrede og misundte. Ellers er der Middagsherrer og gode Hoveder, Rigsdagsmænd, som misbilligende sammenligne Skuespillet med Kunsten i X-købing, Aandens Adel og Fødsels.

Andet Parket og Parterret er det ikke abonnerende Bourgeois og navnlig Provinsens Domæne. Her føres foreløbig en hviskende Samtale, der af og til bryder ud i højere Replikker: »Nej, vil du se, der er Espensens fra Nykøbing, bare de vilde se her over. Og der er Købmand Madsens. Gud skal vide, hvor de have Raad til at gaa i Parkettet, de, som knapt have til Føden. Næ,

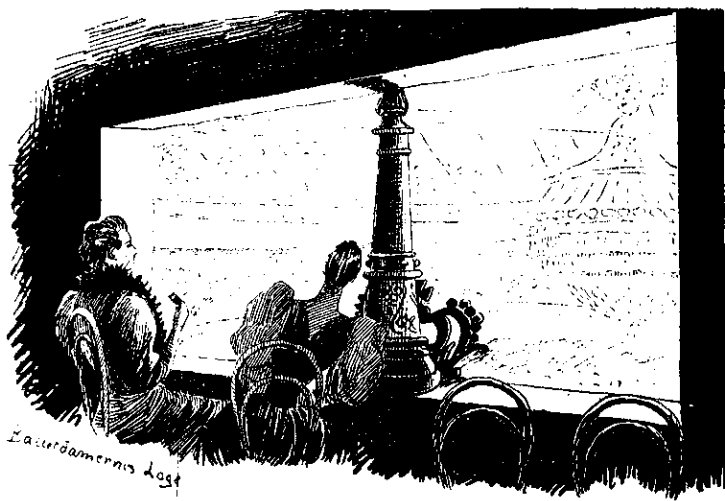
hvor de ere vigtige, de kan ikke en Gang nikke her over.

Orkestret har spillet fortissimo, der med et brydes af, og kun spæde Violintoner følge efter.

I det samme høres en mægtig Bas: »Ja, ja, Petersen, saa kommer du og gør Visit paa Hotellet i Morgen tidlig Klokken halv syv!«

»Selskabet« optager Balkonen. Mest er det Damer, der behandle Teatret med kyndig Kritik: Skuespillerne nævnes ved Fornavn og deres bekendte ved Øgenavn. De have en betydelig Indflydelse paa Stykkerne Skæbne, som det gode Publikums Repræsentanter. Etagerne ere i Hænderne paa den hæderlige Middelstand, saaledes at mindre Bestillingsmænd, jævne Haandværkere og Handelsfolk have Plads i første og Smaaborgerne i anden.

Galleriets Præg er mest afvekslende. Ikke at man nu som i gamle Dage kan træffe de hostrupske og heibergske komiske Figurer lyslevende der oppe i den tropiske Varme; de eksistere nok, men de føre sig saa dannede, naar de møde i Teatret, og det er kun en lykkelig Undtagelse, hvis man kan komme til at sidde i Nærheden af Folk, der

med virkelig Betagethed gribes af Scenens Illusion og i Harme eller Fryd følge Lykkens Omskiftelser, for til sidst, naar Skurken afsløres, med et befriende Slag i Gelænderet at udbyrde:

»Du, Hansen, sa'e jeg det ikke nok. Den Fyr var en Løjser!«

Men der er nete unge Mennesker, hvis Pengepung ikke ganske svarer til deres Kunstbegejstring, Tjenestepiger og rundbuede Jenser, Studenter og Svende imellem hverandre. Til Operapremiærer er Galleriet næsten den nobleste Plads, da Kendere hævde, at man hører saa dejligt og ser saa dejligt lidt der oppe fra.

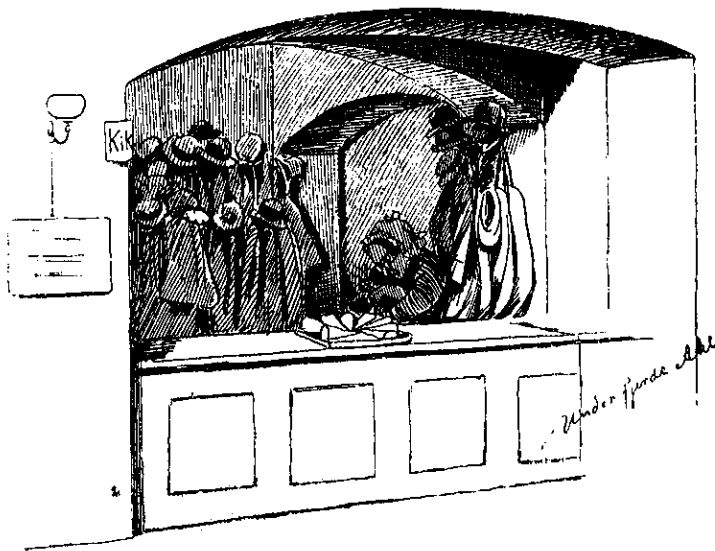
Den lange Mellemakt kommer. De mere materielt anlagte styrte i vild Fart til anden Etage, mindre for at nyde den vidtberømte Frise med de danske Nationaldragter, end for i den nete, men ikke pralende Restauration at styrke sig med en Bajer og et Par Stykker Smørbrød til de næste Akters aandelige Glæder.

De fleste begive sig til Balkongangen, hvor der flirteres og diskuteres, og hvor man især ser og ses, for saa vidt som man er tilstrækkelig høj til at rage op i Stilmens tet skurende Strom. De ældste og svageligere Folk gaa ind i Foyeren, hvor ogsaa Provinsmenneskene slaa sig ned i den Tro, at det er det allerfineste, fordi der er mest forgyldt — og betragte Sarah Bernhards Ofelia som et ypperligt Kunstværk. Det allerfineste er i Virkeligheden at blive siddende paa sin Plads og saaledes ikke komme i Berøring med Hoben.

Et Par Minutter før Skuespillet er til Ende, begynder Publikum at bryde op. Et nogenlunde velbegavet Menneske kan selvfølgelig sige sig selv, hvordan Slutningen vil blive, og de

mindre snarraadige Naturers Indignation kan altid afgive en kærkommen Morskab bagefter. Desuden gælder det om at komme først til Tøjet, om hvilket der altid opstaar vild Kamp, som om Teatret stod i Brand. Garderobedamerne misbillige en saadan Uærdighed og berolige Ophidselsen ved deres sindige Sikkerhed.

Nede i Forhallen staa imidlertid de, der skulle hente hjem: Guldstraalende, stoute Lakajer med svajet Ryg; de misundes overmaade af og se med Foragt ned paa de borgerlige Karle og Tjenestepiger; smaa Studenter, der

skulle ledsage Kusinen og — Tanten; Ægtemænd, der have sendt Fruen i Teatret, mens de selv vare til Herremiddag, og som utaalmodigt stampe i Stenfliserne, ærgerlige over at have brudt op for tidligt. Hist og her en Laban, der nok kunde ønske at fiske i rørte Vaude, eller en forfrossen Stakkel, som søger en Smule Ly i den opvarmede Forhal. Udenfor holde en tre—fire Omnibusser og Sporvogne, hvis Heste gnavent staa og skæve hen til Teatret.

— Og ud vælter den pludrende, muntre, bevægede eller halvtrætte Strøm for endnu at arrangere et lille Kapløb og et lille Slagsmaal, inden de faa Plads i de ventende Vogne, eller om Bordene ved Kafeerne lige over for. Nogen Tid endnu lyde Raab og Vognraslen og Betjentens Kommandostemme henne fra Vognplatformen, hvor en enlig Dame henvender sig til alle mulige, om de dog ikke kunne skaffe hendes Vogn, der ikke er kommen.

Og saa er al Ting stille.

Teatret hviler atter, bredt og selvbevidst, uden himmelstræbende Spir og Tinder, men pompøst og værdigt, kun Tagets vingede Pegasus synes, skinnende maanebelyst, at ville svinge sig bort gennem den bleggrønne Luft.

—n.

Serpentinedans.

Det er bekendt nok, at vore københavnske Variétéer ere at betragte som forholdsvis meget fremskredne Institutioner i deres Slags. Men alligevel have de længe maattet undvære baade Mavedans og Slangedans, to Kunstgenrer, der andetsteds have betegnet fin du siècle. Vort Politi har paa Forhaand forbudt Mavedansen, skønt man nu ser den anbefalet til Optagelse som Fag i amerikanske Pigeskoler, som den bedste Form for Gymnastik, og Slangedansen har været 'en saa sjælden Fremtoning, at man først nu har kunnet faa den præsenteret her.

Slangedansen er, som man forhaabentlig ved, kreeret af den verdensberømte Miss Fullier, hvis lærvillige og bevægede Elev, Miss L. Foy, nu præsenterer den i »National« til mere end almindelig Tilfredsstillelse. Hovedvirkningen naas navnlig ved Lyseffekter, idet Rummet gøres mørkt, medens der kastes stærke elektriske Straaler over Scenen, hvor den smidige Dame snor sig i meget vide, bølgende Gevandter, forestillende snart en Vandplante og snart et Himmellege, alt efter som hendes Kunst og Tilskuernes Fantasi udvikles.

Strøgods.

At tænke og at sove er det skønneste paa Jorden; og dertil behøver man kun sig selv.

Menneskeheden er en Østers, i hvis Skal Kulturens langsomt voksende Perle findes.

H. Hertz: Den eneste Fejl.

Engang betød nok Hertz's Lystspil, at jævn og uaffekteret Naturlighed drog ind paa Scenen efter den oehenschlägerske Ha-patos. Men nu til Dags lyder den gamle Deklamation langt mindre forældet og uægte for os end denne rimede Konversation. Et Lystspil som »Den eneste Fejl«

Jagt i Stykket forekom en saa rent ud uanstændig. Affektationen og Unaturen var paa Steder — navnlig i 1ste Akt — ved at tage Vejret fra baade Tilskuere og Skuespillere, og det var kun nogle franske Farcesituationer, der kom dumpende ned i det diskrete Salonstykke, som reddede det.

Det var Synd at trække dette faldede Stykke frem — Synd mod Hertz og Synd mod Skuespillerne.

Se! Fru Bloch som den yngste af Pigerne! Hun passede som støbt til alt, hvad der er ægte og menneskeligt i den Hertz'ske unge Pige. Som denne er hun en Stueplante — lidt blodløs og ufrisk — og kan være et Mønster for »det rétiré, det nette«, saaledes som vi have set det i »Annette«.

Og denne Side af Figuren fik Fru B. ogsaa udmærket frem, f. Eks. det kostelige Sted, hvor hun gammelklogt taler til Amtmanden om, at hun og Tanten begge mene, han ikke har godt af at leve ene. Men allerede den lange Replik, hvor Petrine forgæves søger efter en Fejl hos sig, er lige paa Grænsen af det usmagelige; og hvor Kærligheden gør den unge Pige poetisk, saa hun med himmelvendt Ansigt sværmer om Blomster og Toner, der havde man virkelig ondt af, at et saa sundt og reelt Talent skal misbruges til sligt Skaberi.

Fru Eckardt som Fru Martin havde for sin Part at være aandrig og pointeret, navnlig i Samtalerne med Broderen, Amtmanden. Men hun tager for massivt og udvortes paa Replikkerne til at være spillende og spirituel. Hvad der derimod klædte hende — og altid i de senere Aar klæder Fruen — var at fremstille verdensklog og terre à terre

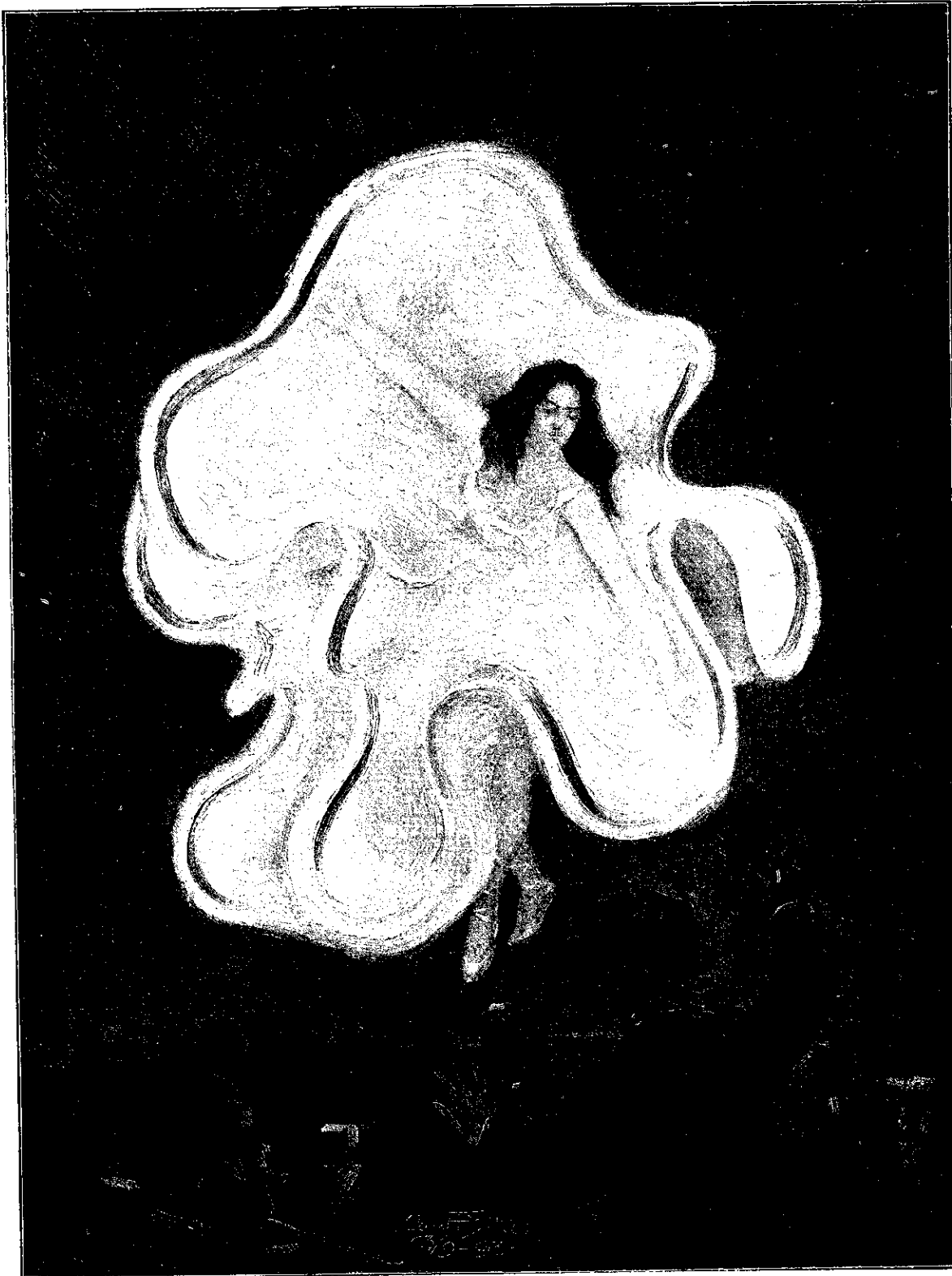
Tantelighed med Strikketøj og anstandsfuld Huslighed. Det var ikke til at tage fejl af, at denne Dame holdt af og forstod sig paa at »stifte Partier«.

Mindre end disse to erfarne Talenter vidste de øvrige rollehavende at komme ud af det med Hertz's Figurer. Hr. A. Madson er saa vant til at spille den unge Elsker, at han ikke ret kunde stemme sin lyriske Erotik i Tem-

po med en Amtmands graasprængte Betænkksomhed. Fru Emma Nielsen er ikke vant til at lade sin stolte og franke Skønhed hænge saa undselig med Hovedet som den »stille, hengivne« og leddeløse Elise skal det. Derimod har Hr. Zangenberg kun alt for meget vænnet sig til at storme ind og ud af Scenen som den fyrige Galfrands og lade det være nok med det. Hr. Reumert endelig gjorde ganske Vold paa Justitsraadens Rolle og fik en temmelig meningsløs Farcefigur ud deraf.

Alligevel var det — som sagt — Farceelementet i Stykket og i Spillet og ikke, hvad der var af fint og yndefuldt i Hertz's Arbejde, som reddede Forestillingen — for saa vidt man kan sige, at den blev reddet.

Vald. Vedel.

Serpentinedansen i »National«. Efter Tegning af Poul Fischer.

har endnu ikke af Tiden faaet den Rococo'ens Charme som f. Eks. Heibergs Vaudevillier; vi ere endnu ikke komne det nok paa Afstand, til at vi uden Bismag kunne nyde Versenes Kalvekrøssirlighed og den graciøst illustrerede Elskovsteori. Det befinder sig nu — 50—60 Aar efter dets Fremkomst — i samme usmagelige Fase som en falmet Balskønhed »Morgenen efter«.

Derfor vendte det sig formelig i en af æstetisk Ubehag mange Steder under Opførelsen forleden. Hvor kunstlet faldt ikke denne Indfatning af plat Dagligdagstale i Versenes Snirkler! Hvor flovede man sig ikke ved de pointerede Aandrigheder om Amors Diplomati og Hjertets Emancipation! De unge Pigers naive Elskelighed vandlede en, og den hele Lefleri-Luft og Giftermaals-

Jolanthe.

Opera i 1 Akt af P. J. Tschaiowsky.

Det er kun gennem Klaversager og Orkesterarbejder, vi hidtil have faaet noget Indblik i den russiske Musik, hvis Historie først begynder med den i 1804 fødte Michael Glinka. Hans Liv var et utrætteligt Arbejde for at skabe en national russisk Kunst, og hans Opera »Livet for Czaren«, som fremkom i St. Petersborg 1836, den første russiske Opera af Betydning. Efter Glinka er det Anton Rubinstein, som har haft størst Indflydelse paa Musikken i Rusland. Det var Rubinstein, som ved Hjælp af den af Musikkens Fremvækst i Rusland saa fortjente Filantrop Wassili Kologriwow, fik stiftet det russiske Musikselskab i 1858 og Konservatoriet i 1862. Fra dette udgik efterhaanden en Række dygtige Kunstnere, blandt hvilke Tschaiowsky, der i 1865 vandt dets Præmedaille.

Peter Iljitsch Tschaiowsky, født 1840 i Uralbjergene, er en af Ruslands talentfuldeste og originaleste Komponister, og navnlig den, der med størst Iver fortsætter Glinka's Bestræbelser for at naa et nationalt musikalsk Maal. Foruden i Rusland har han studeret under Liszt. I hans orkestrale Arbejder findes der Paavirkning saa vel af Liszt som af Berlioz, men i den foreliggende Opera »Jolanthe« mærker man lige saa meget til Mendelssohn, Schumann, Gounod og Rubinstein. For nogle Aar siden foretog Komponisten en Kunstrejse i Europa og Nordamerika og høstede fortjent Bifald for sine Orkesterkompositioner, men hans allerede temmelig talrige Operaer ere kun lidet kendte uden for Rusland.

»Jolanthe« bærer Opustallet 69, et Vidne om Komponistens betydelige Produktion. Særlig Interesse for os Danske har det, at Teksten til Jolanthe er laant fra Henrik Hertz's lyriske Drama: »Kong René's Datter«. Handlingen følger Digtet temmelig nøje og afviger kun i et Punkt væsentligt. Det er nemlig ikke som hos Hertz den burgundiske Hertug, der forelsker sig i den Brud, han netop kommer for at bede sig fritaget for, men det er hans Ven, en ung burgundisk Ridder — der bærer Navnet Tristan ligesom Bejleren hos Hertz — som straks fortrylles af den sovende Jolanthe, hvorimod Hertugen i en glødende Bravourarie underretter Tilhørerne om, at han er stærkt optaget af en anden Skønhed (som man desværre ikke faar at se), den henrivende Mathilde. Det ender derfor med, at Hertugen afstaar Jolanthe til sin Ven, og at Kong René maa nøjes med en mindre fornem Svigersøn end paatænkt. Denne Forandring af det foreliggende Emne er uforklarlig, da den ikke blot er uden Virkning paa det dramatiske Liv, men bringer et forstyrrende Element ind i Hertz's fintføjte Billede. Teksten har i øvrigt i Hr. Erik Bøgh fundet en musikalsk og, naar undtages saadanne Udtryk som »Fefødder« og »Engelinde«, ogsaa smagfuld Oversætter.

Naar Tappet ruller op, glædes man ved et yndefuld Musikstykke i gammel fransk Kantilene-Stil, der passer ypperligt paa Billedet af det lille mystiske Paradis mellem Bjærgene. Jolanthes derpaa følgende Arioso, Blomsterpigernes Kor og den efterfølgende Vuggesang forme sig til et smukt lyrisk Hele. Ligesom i det korte Forspil domineres imidlertid hele den første Del af Operaen lige til det Sted, hvor Hertugen og Tristan trænge ind som de befriende Magter, af en hæs Klang af stoppede Blæsere, som vel sagtens skal være en Allusion til de lukkede Øjne, men som ikke blot er »for slavisk« og trætter ved sin haardnakkede Udholdenhed, men som tillige til Dels ødelægger de smukke melodiske Motiver i disse Scener. Orkestret virker gennem hele Operaen med gode Kontramotiver, som dog stærkt tilsløres af den levende figurerede og broderede Sats; det bruger ikke altid skønne Midler, men fylder godt. Kongens Bøn, hvorunder de stoppede Blæsere tie, gør udmærket Virkning med sin høgende vokale Sats, der blev fortræffeligt sunget. Ebn-Jahias paafølgende Sang, hvori han meddeler Kongen, at Jolanthe maa kende sit Savn, før hun kan helbredes, staar med sin orakelagtige monotone Kvartklang i god og ejendommeligt Kontrast til Kongens bevægede Bøn. Af stor Virkning er ligeledes Tristans glødende Sang om Lyset og Jolanthes Fortsættelse af Motivet, saa vel som hendes Bøn i Finalen og det paafølgende Slutningskor. Recitativene ere ofte noget træde og ubehjælpssomme, men hvor det

dramatiske Liv udfolder sig, sker det i Reglen med megen Nerve for scenisk Virkning. Der gaar igennem hele Operaen et dramatisk crescendo, som ikke forfejler sin Virkning.

Udførelsen af Jolanthes Parti kræver betydelige dramatiske og musikalske Evner. Frøken Dons tager gennemgaaende for »abnormt« paa Rollen, og hun giver formeget Billedet af en resigneret Martyr i Stedet for den elskelige unge Pige, Digteren har tegnet og givet Barnets Sind og dets hurtige Vekslen mellem Smil og Taarer. I Begyndelsen var der saaledes over hendes Spil og Sang en automatisk Tunghed, som ikke tilstrækkeligt motiveres af de paafølgende Scener. Efterhaanden arbejdede hun sig imidlertid varm og opnaede god Virkning i de afgørende Scener. At man har givet den blinde Pige en Trappe, som hun stadig øver sig paa ikke at falde ned af, er ubetænksomt; man kan ikke lade være at tælle, hver Gang hun skal ned ad den.

Hr. Herold var som Bejleren Aftenens Løve. Han sang og spillede med en Bravour, der gentagende henrev Publikum til ligefrem Jubel, men ogsaa Hr. Lincke vandt som Kong René en Sejer, der gav Løfte om, at Operaen i ham vil faa en god Støtte. Det var virkelig to fornøjelige Præstationer. Den mauriske Læge gav Hr. Algot Lange med fortræffelig Maske og god musikalsk Virkning. Hr. Cornelius Petersen, der spillede Hertugen, mangler derimod endnu dramatisk Liv og tilstrækkelig Herredømme over Stemmen, men forhaabentlig kommer det med Tiden. De øvrige rollehavende have mindre væsentlige Partier.

Jakob Fabricius.

Sommernat og Sommergry.

Har aldrig du ligget en Sommernatsstund, naar Landet omkring dig var sænket i Blund, naar Taagerne bobled af Engenes Grund og sletted de slumrende Skove, naar Flagermus hvirvled i sælsomste Leg og kløvede Taagen, som drømmelet steg, naar Himlen var diset og Søen bleg og tavs uden Krus eller Vove?

Har aldrig du aandet en Juninats Fred, naar Sivene hviskede ved Skovsøens Bred saa dæmpet som spirende Kærlighed — som Sang fra fjerneste Strande? Har aldrig du ligget med længselssygt Sind indfiltret i flyvende Sommernatsspind, mens Duggen gled over din varme Kind og over din hvide Pande?

Har aldrig du ligget med bankende Bryst, i Længsel mod Elskovs brusende Lyst, og troet at høre en skælvende Røst, der lokked fra Taagerne inde?

Har aldrig du følt som en isnende Strøm om Hjertet, naar Stemmen blev dragende øm? — Er aldrig din Længsel da endt i Drøm saa dejlig som ingen Sinde?

Og er du saa vaagnet et flimrende Gry, naar Solen gød Guld over Østhimlens Sky, med Lemmer saa kolde og tunge som Bly og Tankerne borte i Drømme — vaagnet saa svag, uden Kræfter til Daad, med Længsler, som stille blev smeltet i Graad, imedens du styrede Mindets Baad ad Savnets sugende Strømme?

Og har du saa vandret en Morgenstund hjem, over glimtende Dug ad Skovveje frem, og følt dig forfulgt — ja, af hvad eller hvem? — der er ingen omkring dig at øjne. — Dog ved du, der er noget stærkt, noget stygt, som Juninats Længsler og Drømme har bygt — og i dig vaagner en sælsom Frygt, at Haabet, du nærer, er dødsenssygt, er fostret af Nætternes Løgne. —

Du naar dit Hjem som en Fattigmand — hvad er det, der fra dig er listet? Du kommer tilbage fra Drømmenes Land, fra Sommernat og fra Længselsbrand — hvad er det, du der har mistet?

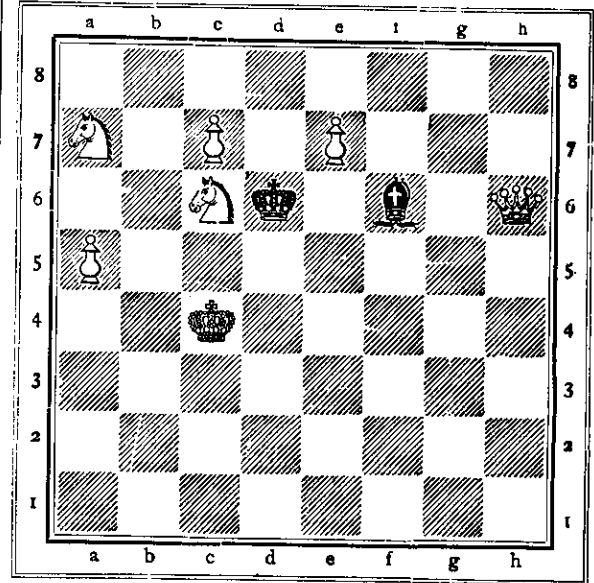
Du træder ind ad din lave Dør med Savnet i Sjælen ristet, du føler dig kraftløs som aldrig før — du føler, dit Haab er bristet. —

Carl Hjernø.

TANKESPORT.

Skak.

Sort.

Hvid.

Hvid begynder og gør mat i 2 Træk.

Nr. 1.

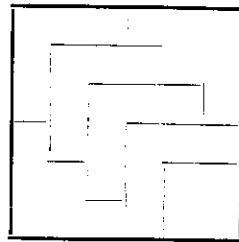
En berømt Feltherres Dødsdag lader sig udregne ved Hjælp af følgende Angivelser. Adderer man Dato, Maanedstal og Aarstal, saa faar man som Sum Tallet 1659. Aarstallet er 1616 større end Datoen og 1621 større end Maanedstallet.

Nr. 2.

110 Personer kjørte fra A med Ekstratog til det 3 Mile derfra beliggende B, og de betalte i Kørepenge tilsammen 102 Kr. I første Klasse kostede Turen 60 Øre pr. Mil, i anden Klasse 50 Øre og i tredje Klasse 30 Øre. Hvor mange Personer kørte saa i første, hvor mange i anden og hvor mange i tredje Klasse?

Løsning paa Opgaver i Nr. 1.

Nr. 67.

Løsning paa Skak i Nr. 1.

Hvid. Sort.

1. D f4 — f8 S g6 — f8 ×
2. S g8 — e7 mat.
1. K d5 — c6
2. D f8 — a8 mat.
1. e4 — e3
2. D f8 — f3 mat.
1. c7 — d6 ×
2. D f8 — d6 × mat

Vejrforholdene paa Landbohøjskolen

fra den 21 September til den 27 September 1893 inkl.

Dato	Middel- varme Cels.	Højeste Varme Cels.	Laveste Varme Cels.	Fugtigheds- grad Kl. 8 i pO.	Luftryk Millimeter	Begrebs- millimeter
21	12,4	15,2	8,0	81	749	0,0
22	12,4	15,0	8,0	84	748	0,5
23	10,5	14,0	5,5	83	751	10,0
24	8,0	12,2	4,0	93	750	6,0
25	7,1	8,5	4,0	81	753	5,0
26	7,1	11,5	-0,1	97	757	0,2
27	5,0	11,5	-1,2	85	759	0,0

Anm. Luftrykket bestemmes ved Aflesning Kl. 8 Morgen. Døgnat regnes fra 8—8 Morgen. — 5 Gr. C. = 4 Gr. R. — 100 Millm. = omtrent 46 danske Linier

Rettelse.

I forrige Nummer er Side 3, 1ste Spalte, 7de Linie fra neden, udfalden efter Ordene »et Par Ord fra dig*: Nær havde jeg glemt at sige dig.

Indhold.

Tekst: A. F. Krieger, af Alex. Thorsøe. — Kvinde eller Tiger? af F. Stockton. — Helsingør. — Billeder fra Fredensborg. — Det kgl. Teater: Foran Tappet, af —n. — Serpentine-danserinden — Strogods — Kgl. Teater: Den eneste Fejl, af Vald Vedel, Jolanthe, af J. Fabricius. — Sommernat og Sommergry, af Carl Hjernø. — Tankesport. — Vejrforholdene. — Bekendtgørelser. — Billeder: A. F. Krieger. — 6 Billeder fra Helsingør. — 2 Billeder fra Fredensborg. — A. Thuss: 5 Billeder fra det kgl. Teater. — Poul Fischer: Serpentine-danserinden.

»Illustr. Tidendes« Redaktion er Kronprinsessegade Nr. 18, 3. Sal. Redaktøren træffes Mandag fra 3—5 og Tirsdag fra 2—4. Manuskrifter, som ikke benyttes, ville ikke blive tilbagesendte.) — Hovedekspeditionen er Knaebrostræde 3. Daglig aaben 10—4. Lørdagen 8—6.

Redigeret af Einar Christiansen.

Wasmuths Ligtorning i Uhret hjælpe altid. Generalagentur for Danmark: A. C. Illum, Østergade 55. Faas overalt.

Villiam Callesen.
Alle Sorter
1ma Husholdnings-Kul & Cokes
Kontor: Ved Stranden 12. Stuen.

C. Fonnesbech,
Møbel-Snedkeri,
Kontor- og Butiks-Inventar.
11 Badstuestræde 11.

Publikums Opmærksomhed henledes paa, at mine bekendte gode Toilette- og Vadske-Sæber faas i alle Udsalg, hvor min Affiche med nedenstaaende Mærke findes ophængt.

Enhver økonomisk Husmoder anbefales at prøve følgende Sæber:
Affalds-Sæbe i Kartons à 1 Pd. Kr. 0,50.
Royal Windsor Soap, item. 1,00.
Extra Toilettesæber Nr. 724, item i seks Parfumer og Farver. 1,50.
N. N. Blumensaadt,
Odense.

P. B. HAGEN.
Papir-, Musik- & Kunsthandel.
29, St. Kongensgade 29.

Mit
Skræder-Etablisement,
Østergade 30, 1. Sal,
er forsynet med
det nyeste for Sæsonen,
B. A. Hutter's,
Redaktør og Ud giver af
Skandinavisk Modetidende.

Hafnias
Hovedagent **J. E. JUHL.**
Halmtorvet 51. Kbhvn. K. Kontortid 9-5.

Kikkerter bedst og billigst.
TEXIÈRE, Klareboderne Nr. 1.

Kunstige **Tænder** indsættes billigst. Reparationer paa 2 Timer.
Winckler, Gothersgade 34,
vis-à-vis Regnegade. Flyttet fra Rosenborgg.

er den bedste, i Brugen billigste.
1 Pds. Daaser 3 Kr.
1/2 Pds. Daaser 1 Kr. 65 Øre.
1/4 Pds. Daaser 88 Øre.
Af 1 Pd. faas 100 Kopper fin Chokolade.
Hoveddepôt hos
Tofte & Michelsen,
Tordenskjoldsgade 14, København.

ANNONCER
i »Illustreret Tidende« optages for 35 Øre pr. Petitlinie eller dens Plads og kunne afleveres senest Tirsdag Middag i Hoved-ekspeditionen, Knabrostræde 3.

Magasin français, Ny Østergade,
anbefaler sig med smukt og elegant Pariserfodtøj til meget billig Pris for Herrer, Damer og Børn.

Otto & Raben: Silkevarelager,
Kjøbmagergade 5.
Efteraarsudsalg.

C. C. DREWSENS
Elektroplet-Fabrik,
34, ØSTERGADEN 34,
KJØBENHAVN K.
Største Udvalg i Konfirmations-, Fest- og Brudegaver samt Udstyr.
— Moderneste Façon. — Billigste Priser. —
Garanteret Holdbarhed indtil 20 Aar.
Ved Indkjøb af mindst et halvt Dusin i de tre bedste Kvaliteter paasættes to Bogstaver frit.
Illustreret Priskurant gratis og franko. — Ordres forsendes mod Postforsku.
Grundet paa Sølvets Prisfald har jeg yderligere foretaget Sølvlagets Tykkelse.
Mine prima Nysølv's forsolvede Skeer og Gaffer i dansk Sølvfaçon anbefales til nedenstaaende Priser:

Spiseskeer eller Gaffer	pr. Dusin	1/2	I	II	III	IV
Mellemgaffer eller Skeer	—	12 Kr.	16 Kr.	20 Kr.	24 Kr.	28 Kr.
Dessertskeer eller Gaffer	—	10 »	14 »	18 »	22 »	26 »
Theskeer	—	9 »	12 »	15 »	18 »	21 »
Supeskeer	pr. Stk.	5 »	7 »	8,50 »	10 »	12 »
For Forsølvingen garanteres ved ordentlig Behandling til daglig Brug i private Husholdninger	—	4 »	5 »	6 »	7 »	8 »

Reparationer udføres hurtigt, solidt, smukt og billigt.

Bemærk Nr. 34.

Gas-Stegeovne,
Gas-Kogeapparater og Gas-Strygeovne
(kgl. dansk Patent).
Hædersdipl 1891. Leverand til Varelotteriet.
H. B. Flyge, lille Strandstræde 12.
Telefon 624.

Leerbeck & Holm's Børnemel.
Bedste Næringsmiddel for Smaabørn, som ikke vil trives. Anbefalet af Lægerne, særligt i Tilfælde af Diarrhoe og overhovedet, hvor Mælk og anden Føde ikke taaes. Anvendes stadigt paa den kgl. Fødsels- og Plejestiftelse, Johannes Stiftelsen, Kommunehospitalet og Marthahjemmets Poliklinik for syge Børn. Faas med Brugsanvisning i Daaser à 1 Kr. paa ethvert Apothek og i større Materialforretninger.
Man maa udtrykkelig forlange Leerbeck & Holms Børnemel for at undgaa Forveksling med andre Sorter.
A. Leerbeck, cand. pharm.
J. Holm, cand. pharm.
Bredgade 36. Hædersdiplom.

EXPRESTRYKKERIE WALKENDORFFSGADE 27
TELEFON 995

R. Holtz, Harburg ved Hamburg,
Skibsværft og Skibsmaskinbyggeri.
Specialitet: **Smaa Damp- og Motor-Baade,**
— leveret over 700 —

Barkasser,
Passagerbaade,
Slæbere
med kraftige
Maskiner.

Petroleums og
Benzin Motorbaade,
Hjuldampere og
Turbinedampere for
grundet Vand.

Der findes altid 25 à 30 Damp- og Motor-Baade færdige paa Lager og lige saa mange under Bygning.
Generalrepræsentant for Danmark: **Ludv. A. Nissen,** Havnegade 47, København. Telefon 460.

Emil Dederdings
Værksted for alt Naalemager- & Metaltraadsarbejde anbefales. St. Kongensgade 43.

ÆGTE FRIMÆRKER
billigst hos **A. BESTELMEYER,** Hamburg.
Prisliister — en gros & en detail — gratis.

Orgei-Harmoniums.
Største Udvalg.
Alle Musik-Instrumenter
F. Thomsens Musikvarelager
St. Kongensgade 21.

Grundlagt 1831.
Udv. 1872
1882-1885
— 1891
Guldmedaille
Paris 1867.

Leverance til Kgl. dansk Hofholdn., til Prinsessen af Wales, Marinen og Hospitaler.

Illustreret Tidende
indbindes i det til samme komponerede Bind med Chagrinsryg for 5 Kr.
D. L. Cléments Eftf.,
Kjøbmagergade 62.

Bogsamlinger og enkelte Værker købes til antagelige Priser.
N. P. Madsen, Nørregade 7, 1. Sal, 4de Sted fra Gamletovej.

Loehrs Sæbepulver.
Sparer Tid! Sparer Pengel
Fremstillet af garanteret, uforfalsket, fuldstændig neutralt Sæbe.
Pulveret kan benyttes til de sarteste og fineste Stoffer.
Pris pr. Pakke **18 Øre** indeholdende 250 Gram, der opløst giver 4 à 5 Pund ren Sæbe.
Faas hos Kolonialhandlere og Materialister.
Til Beskyttelse mod Efterligninger bedes man udtrykkelig forlange Loehrs Sæbepulver saafremt der ønskes et virkelig reelt og billigt Produkt.
Depot for København og Omegn hos
Louis A. Bodé,
Sarepta-Agenturet.
5 Studiestræde 5.

Galle & Jessen's
Chokolade
er den bedste.
Faas her, samt i enhver Provins i Danmark.

N. P. Rostrups bekendte
Ligkistemagasin er **34 & 36,**
men ikke 38 i
Walkendorffsgade
(Store Helliggejststræde)
bag Helligaandskirken.
NB. Man bedes lægge Mærke til Nummeret og Navnet.

Min **5 Aar gamle Æblevin**
bør prøves!
delikat som Dessertvin, 1 Kr. Flasken faas hos d'Hr. **S. M. Salomonsens Eftf.,** Bredgade 31, Alfr. Benzon, Østergade, **V. Bockelund,** Ved Stranden, **Chr. A. Munck,** Vesterbrogade 57 og Nørrebrogade 16, **F. Alsing,** Ørstedesvej 39. **Voldkvarterets Magasin.**
AUG. ANDERSEN, Cand. pharm., Fabrikant, Slagelse.

NIELSEN & GOLDBERGS KURSUS
til Officersskolen & Præliminæksamen.
Indmeldelse:
Gothersgade 154, Kl. II-1 og 5-7.

KUNST-SLØJD.
Største Lager i Danmark af Ahorn-, Nødde-, Ege- og Pæretres-Genstande til Udskæring, Brandmaleri og imiteret Indlægning, 100 forskellige Numre. Priskurant sendes.
Chr. Nielsen, Snedkermester.
Tegigaardsstræde 4, 2den Sal.

2 Kabinetbilleder gratis,
naar der tages et Dusin Visittkort til 4 Kr.
J. Monty, St. Kongensgade 21.

Kun Neiiendams Kaffe.
Adelgade 34. Skoubogade 1.

J. R. Schjelderups Eftf. Største og billigste Silkevarelager i Skandinavien. Efteraarsudsalg. 5, Holmens Kanal København K. Prøver og købte Varer sendes franko udenbys 5.

Paa den Gyldendalske Boghandels Forlag er udkommet:

Napoleons Felttog

i Rusland 1812.

Af Oberst **N. P. Jensen.**

Med 5 Kort. — 6 Kr.

Skulptur- og Malerisamlinger,

især deres fremtidige Indretning.

To Foredrag i Kunstforeningen af

Jul. Lange.

1 Kr.

De ældste indiske

Æventyr og Fabler

eller

Fembogen.

Et Uddrag af Visnusarmans Pantjatantra.

Oversat efter Grundtexten af Dr. phil. **Harald Rasmussen.**

3 Kr. 75 Øre.

Til Børnebatter, Selskaber etc. anbefales **Orange-Champagne** som den mest forfriskende Drik. Erholdes i elegant udstyrede 1/2 og 1/4 Champagneflasker à 65 og 35 Øre i de fleste Forretninger eller direkte fra Ørstedsparkens Kuranstalt. Telefon 1280.

Chr. & Vald. Plum,

Møbel-Etablissement,

7 Tordenskjoldsgade 7.

Medaille af første Klasse 1888.

Tandlæge Thorlakson,

Vimmelskæftet 43, 2. S. (Adressekontorets Ejendom).

VIOLA Skindergade 41, Vodrofstergade 4. Ægte Salicyl-Sæbe 55 Øre Pd.

Kirkevin

(spansk) af fortrinlig Kvalitet, **1 Kr.** pr. Boutl. i Partier billigere.

Lorentz Petersen, (egl. Hofvinhandel), **66, St. Kongensgade 66.**

Alle Herrer,

der selv barberer sig, anbefales min italienske Barbersæbe. Ved Brug af denne Sæbe undgaar man at slibe Kniven. Prisen er 35 Øre Stykket, tilstrækkelig for et helt Aar. Faas hos de fleste Materialister og Urtekræmmere samt i Hoveddepotet, **Paul D. Lange,** Hejbergsgade 8.

Læge A. Clod-Hansen.

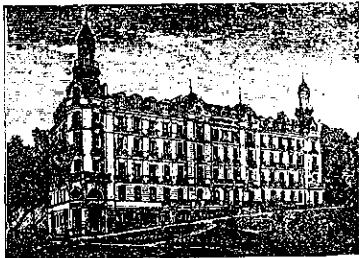
Massage. — Sygegymnastik & Elektricitet. Gothersgade 137, Stuen (afdøde Dr. Edvald Johnsens Lejlighed). Konsultationstid Kl. 1—3.

Dyrslæge Blædel trafes dagl. til Kl. 9, fra 12—1 1/2 og 5—6 for Konsultation, **Kronprinsessegade 50, St.**

MENTONE, ALPES MARITIMES. FRANCE. ALEXANDRA HOTEL.

Første Klasses Hotel.

Bygget paa Klippegrund, ca. 100 Fod over og 1200 Fod fra Havet.

støvfri Beliggenhed.

Klimatisk Vinteropholdssted.

Ejes af et dansk Konsortium.

Oplysninger gives ved Henvendelse i Menton til Hotellets Direktion, i København til Mægler **F. Schiødt,** Havnegade Nr. 3. Angaaende Rejserute henvises til vort særlige Avertissement i Fabers Rejsehaandbog for Kongeriget Danmark.

Priserne ere modererede for en hel Sæson.

Sæsonen aabnes 1ste November og sluttet i Begyndelsen af Maj.

Louis Pflüger

Vimmelskæftet 38.

Herved tillader jeg mig at meddele vor ærede Kundekreds, at jeg ifølge venskabelig Overenskomst nu for egen Regning har overtaget Firmaet Louis Pflüger.

Lageret er paany blevet komplet forsynet med alle vore Specialiteter, og samtlige Nyheder for Sæsonen ere hjemkomne.

Tilladende mig at anbefale Firmaet til Deres fortsatte ærede Velvilje, tegner

med Højagtelse ærbødigst

Chr. Andersen.

Firma: Louis Pflüger.

Det overtagne betydelige Lager af Bryssel Tæppetøjer, afpassede Tæpper, Møbelstoffer, Gardinstoffer, Møbelstoffer, Mekka & Moquet, Portières, hvide og crème Gardintøjer, hvide Varer, Lærreder, Dækketøjer m. m. vil fremdeles blive bortsolgt til meget nedsatte Priser.

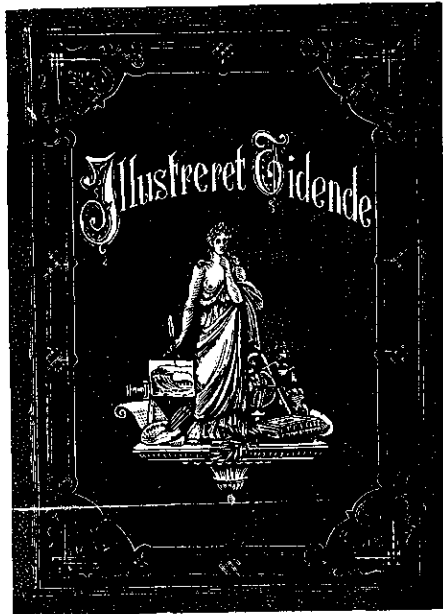

Steinke, Læge,

Vesterbrogade 74, 1. Sal.

Klinik for Hudsygdomme.

Tr. 9—11 Fm. og 5—7 Etm.

„Illustreret Tidende“

indbindes hos undertegnede i eleg. udstyrede Bind med Chagrinsryg, Kalikosider og med Forsiringer efter hosstaaende Tegning til 5 Kr. 50 Øre. Løse Bind à 3 Kr. 35 Øre.

B. Beuchel,

Bogbinder,

Kjøbmagergade 52,

Kjøbenhavn K.

Printemps

NOUVEAUTÉS

Gratis og franko Forsendelse

af det illustrerede Generalkatalog, der udkommer paa Dansk-Svensk, indeholdende alle de nye Moder for **Vintersæsonen**, paa frankeret Anmodning adresseret til

MM. JULES JALUZOT & Co PARIS

Prøver paa alle Tøjer indeholdt i vore unaadellige Varelagere sendes ligeledes franko, men nøjagtigt opgive Genre og Pris.

Alle nødvendige Oplysninger til Bestillingernes gode Udførelse ere opgivne i kataloget.

Alle Bestillinger paa mindst 50 Fres. expederes fragtfrit, og told- og fragtfrit til hele Danmark mod 15 0/0 paa Fakturabeløbet. Denne Expeditionsmaade anvendes kun paa derom udtrykkeligt udtalt Ønske. Bestillingerne sendes mod Efterkrav, d. v. s. at betale mod Udløring af Varerne.

Expeditor: **Hr. Hofman-Bang** 5, Raadhustredet KJØBENHAVN.

Korrespondance føres paa Dansk

Uforfalsket Sæbe.

Husk paa, at den eneste virkelig garanterede rene Sæbe er **Heymann Bloch & Comp.s** ægte dansk normal Marseillesæbe. Billigst, drøjest, fuldkomnest. Paasee nøje, at De ved Købet ikke faar nogen anden; der er i denne Tid nye Efterligninger.

Forlang udtrykkelig vort Fabrikat.

Ærbødigst

Heymann Bloch & Comp.,

kemiske Fabriker,

14 Valdemarsgade, V.

DAVID METZ

THE
THE
THE
THE
THE

9, Nørrevold. 28, Østergade.

Fra **William Callesens**

Kul- & Kokes-Import-Forretning,

Ved Stranden Nr. 12

medfølger frankeret Bestillingskort til behagelig Afbenyttelse.